VI. évfolyam, 23. szám

1950 junius 2

Ludas Matyi

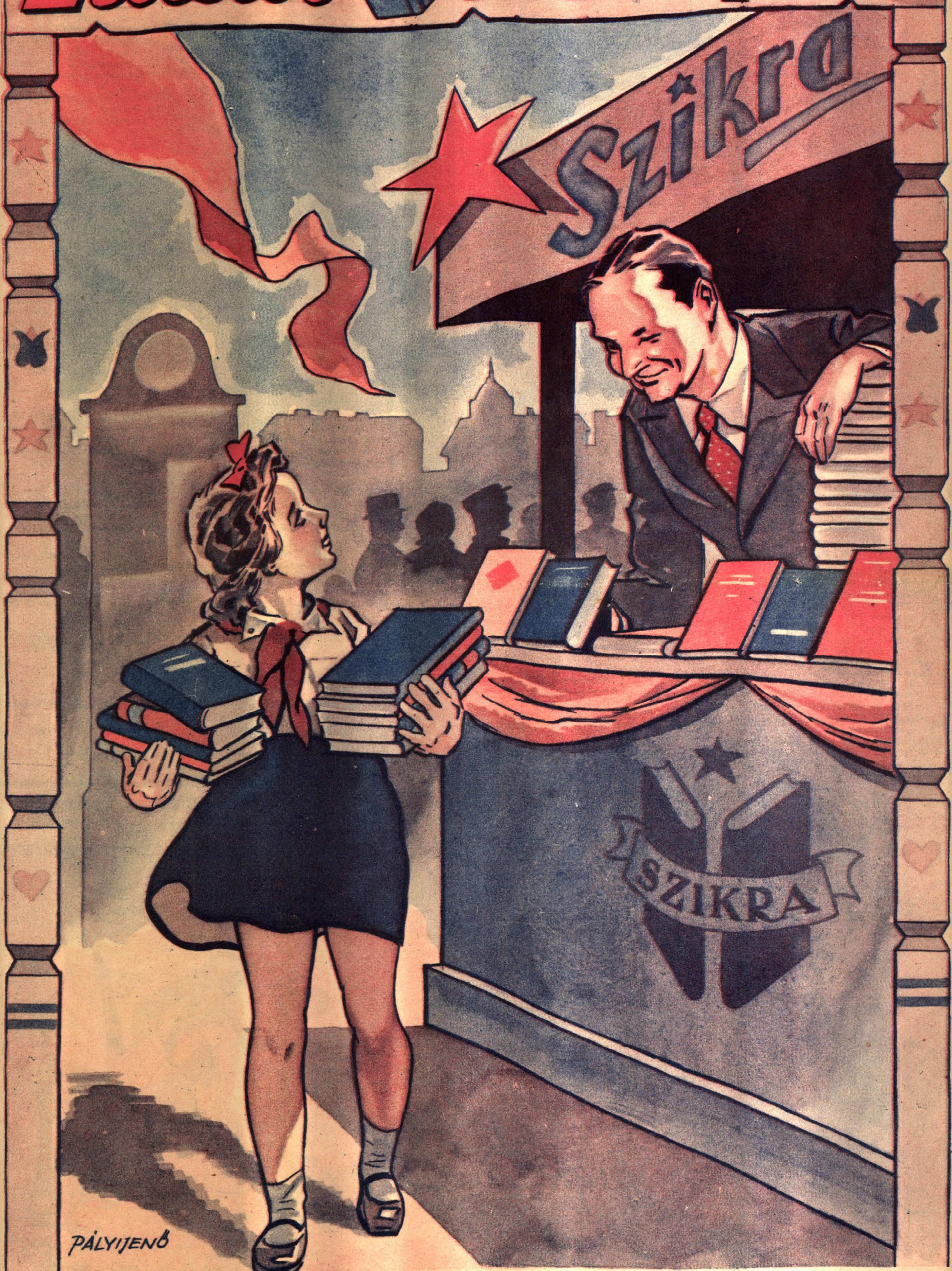
Szikra
SZIKRA
PÁLYIJENŐ

70 fillér

Könyvnapon

– Örülök kislányom, hogy itt látlak a könyvnapon.
– Én is örülni fogok, ha ott látom a bácsit a gyermeknapon.

Angol hidegvér

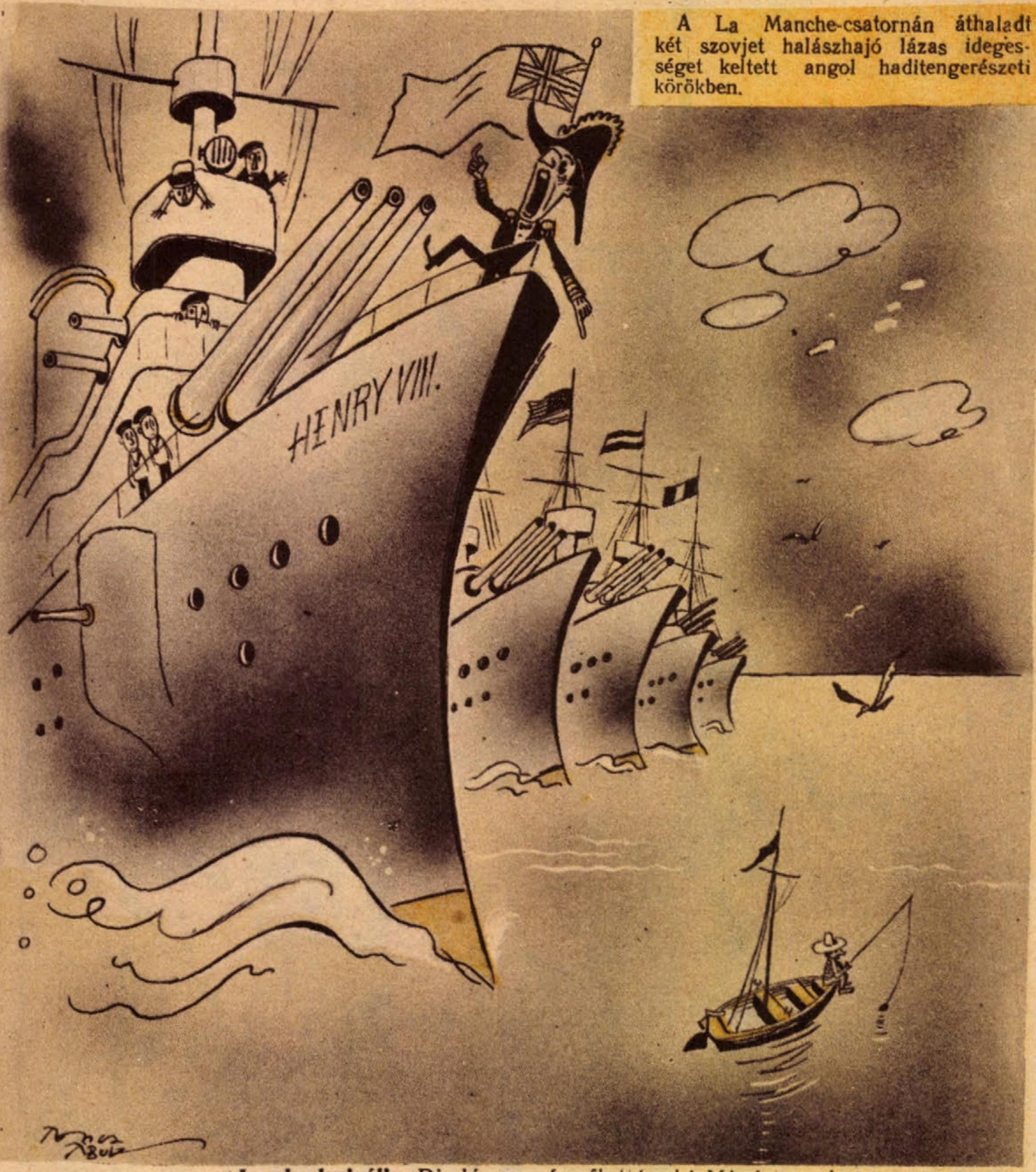

A La Manche-csatornán áthaladt két szovjet halászhajó lázas idegességet keltett angol haditengerészeti körökben.

Lord admirális: Riadó az egész flottának! Minden ember a fedélzetre! Halászhajó közeledik ...

Új törvények Ausztráliában

Mint ismeretes, Menzies ausztráliai miniszterelnök törvényjavaslatot terjesztett be, amely szerint kommunistának tekintendő az is, aki 1948 óta akárcsak egyetlen pártgyűlésen is résztvett, vagy a kommunistáknak akárcsak egyetlen célkitűzése mellett is állást foglalt, vagy akár csak nevének kezdőbetűit megtalálták valamely pártiraton; és mint ilyen szigorúan büntetendő.

Mint értesülünk, az igazi nyugati demokrata Menzies még a következőkkel szándékozik kiegészíteni törvényjavaslatát:

1. Kommunistának tekintendő még elsősorban az a dolgozó, aki tagadja, hogy kommunista, mert a tagadás mindig gyanús.

2. Kommunistának tekintendő az a dolgozó is, akinek kommunista rokona van és kommunistának tekintendő az a dolgozó is, akinek nincs kommunista rokona, mert miután minden családban akad egy kommunista, akkor biztosan az illető az.

3. Kommunistának tekintendő az a dolgozó, aki kommunista könyveket olvas.

4. Szintúgy kommunistának tekintendő az a dolgozó, aki nem olvas kommunista könyveket, mert már biztosan kívülről tudja őket.

5. Kommunistának tekintendő az a dolgozó, aki az utcán egy kommunista mellett ment el és nem tudja bebizonyítani, hogy az véletlen volt; valamint az a dolgozó, aki az utcán nem ment el egy kommunista mellett és nem tudja bebizonyítani, hogy az nem volt véletlen.

6. Általában kommunistának tekintendő mindenki, akit nem hívnak Menziesnek vagy a munkájából él.

7. Hogy ausztráliai demokráciának mi tekintendő, azt már nem is kell külön megállapitani, hiszen ezekután úgyis mindenki rájön magától.

Le a bürokráciával!

Az elháríthatatlan nyugdíj

1.

Gy. L. régen a Városházán dolgozott. A fasiszta időkben származása miatt nyugdíjazták. A felszabadulás után a Rádiónál kapott állást. (Ma is ott működik.) Felesége is elhelyezkedett. Régi nyugdíját emellett továbbra is folyósították a Városházáról. Gy. L. azonban nem volt kapzsi ember; az életszínvonal rohamos emelkedését látva úgy érezte, nem ildomos ott, ahol ketten jól keresnek, még egy harmadik helyről nyugdíjat húzni. Elment hát a Városházára és bejelentette az illetékes ügyosztályon, hogy lemond nyugdíjáról.

— Brávó! — kiáltotta az illetékes ügyosztály. — Ez aztán becsületesség! Ilyen emberekre van szüksége a demokráciának!

Hazaküldték azzal, hogy lemondását tudomásul vették. Haza is ment. Nyugdíját továbbra is folyósították.

2.

Egy szép napon Gy. L. rendeletet olvasott az ujságban arról, hogy aki állásban van, nem részesülhet ugyanakkor nyugdíjban másfelől.

Fogta az ujságot, elment a Városházára az illetékes ügyosztályra és megismételte kérését, amelynek teljesítését most már hivatalos rendelet is sürgeti.

— Brávó! — kiáltotta ismét az illetékes ügyosztály. — Ez aztán stb., stb.

Ismét hazaküldték azzal, hogy ügyét elintézik. Haza is ment. Nyugdíját továbbra is folyósították.

3.

Egy idő mulva a rendelet szigorúbb formában újra megjelent a sajtóban, most már pénzbüntetést helyezve kilátásba a rendelet megszegőinek.

Gy. L. ezúttal már dühösen ment el az ujság kíséretében a Városháza illetékes ügyosztályára. Erélyesen megjegyezte, nem szeretné, ha még neki kerülne pénzébe az a tény, hogy nem teljesítik a nyugdíj megszüntetésére irányuló kérelmét, amely eredetileg önkéntes volt.

— Brávó! — kezdte az illetékes ügyosztály jólismert refrénjét, de hirtelen eszébe jutott valami:

— Beadta kérelmét írásban?

— Nem.

Az ill. ügyoszt. diadalmasan megmagyarázta, hogy itt történt a hiba: Kérvény hiányában az ügyet természetesen nem lehetett elintézni. Tessék egy szabályos kérvényt írni, ellátva kellő mennyiségű és szabályos helyre ragasztott okmánybélyeggel, felzettel, belzettel, külzettel, meg ilyenekkel, ahogy szokás.

4.

Mit tehetett mást Gy. L., megírta a kérvényt, amelyben saját, valamint felesége keresetére hivatkozva kéri nyugdíja folyósításának megszüntetését. A felzetet is szabályosan kiállította, címzéssel, saját nevének és lakcímének megjelölésével, alul pedig ezzel a sorral:

nyugdíjának tárgyában.

Felszerelte okmánybélyeggel, átadta, iktattatta, csinnadratta. Azzal megnyugodva hazament. Nyugdíját továbbra is folyósították.

5.

Pár hónap mulva postán kikézbesítették neki saját kérvényét. A felzeten keresztben hatalmas pecsét ezzel a szöveggel:

KÉRÉSE NEM TELJESITHETŐ!

Amikor utoljára beszéltem vele, nyugdíját változatlanul folyósították.

ÁRPÁD ÉVA

PÁLYÁZATI ÜZENETEK

Kemény András, Budapest. A pályázatra beküldött írása jönni fog.

B. L., Győr. Nagyon jó! Helyesen ismerte fel pályázatunk lényegét! Jönni fog.

Többeknek. Pályázatunk folyik, várjuk a pályaműveket. Minden jó írást közlünk és honorálunk!

Könyvnap

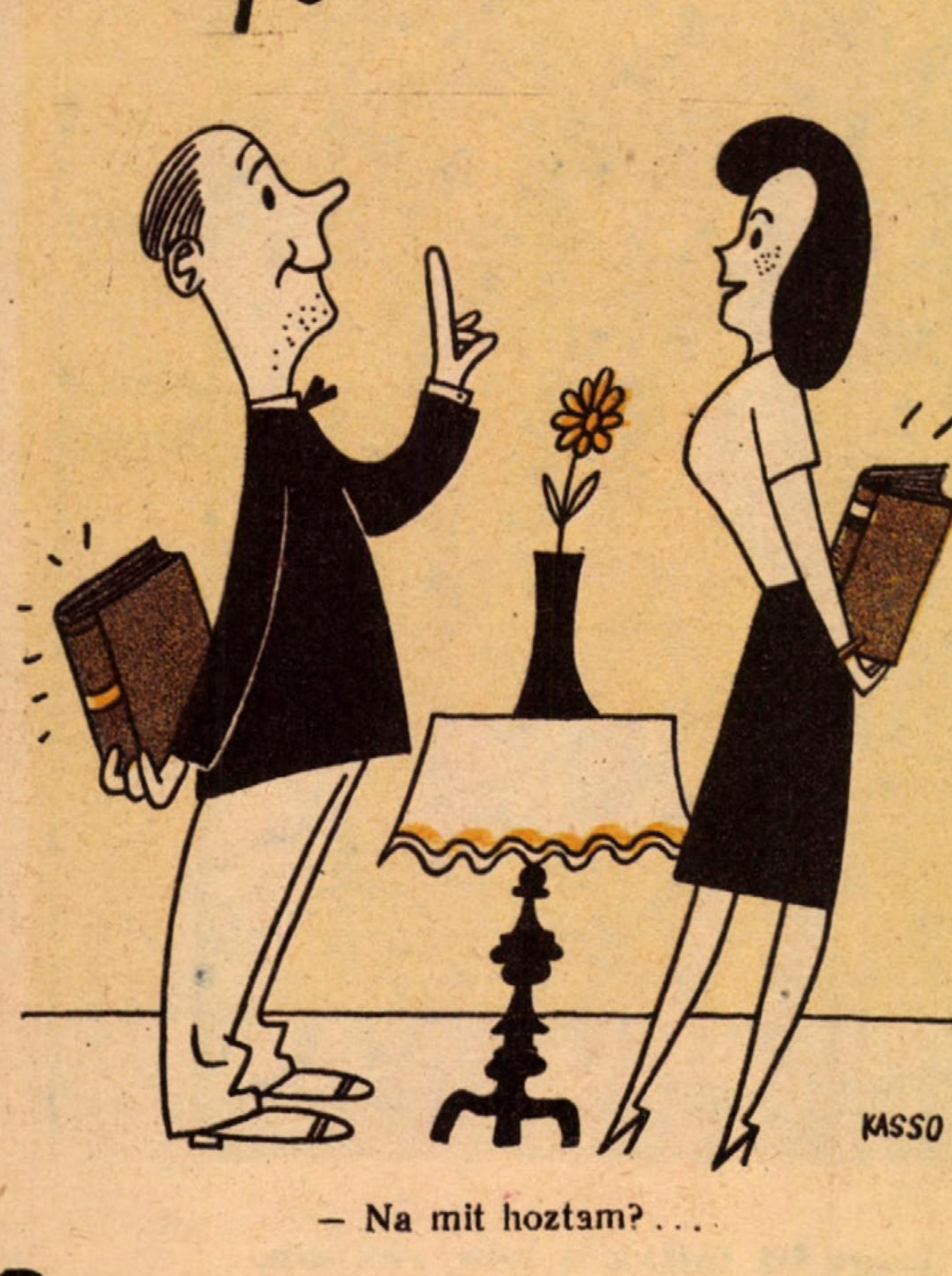

– Na mit hoztam? ...

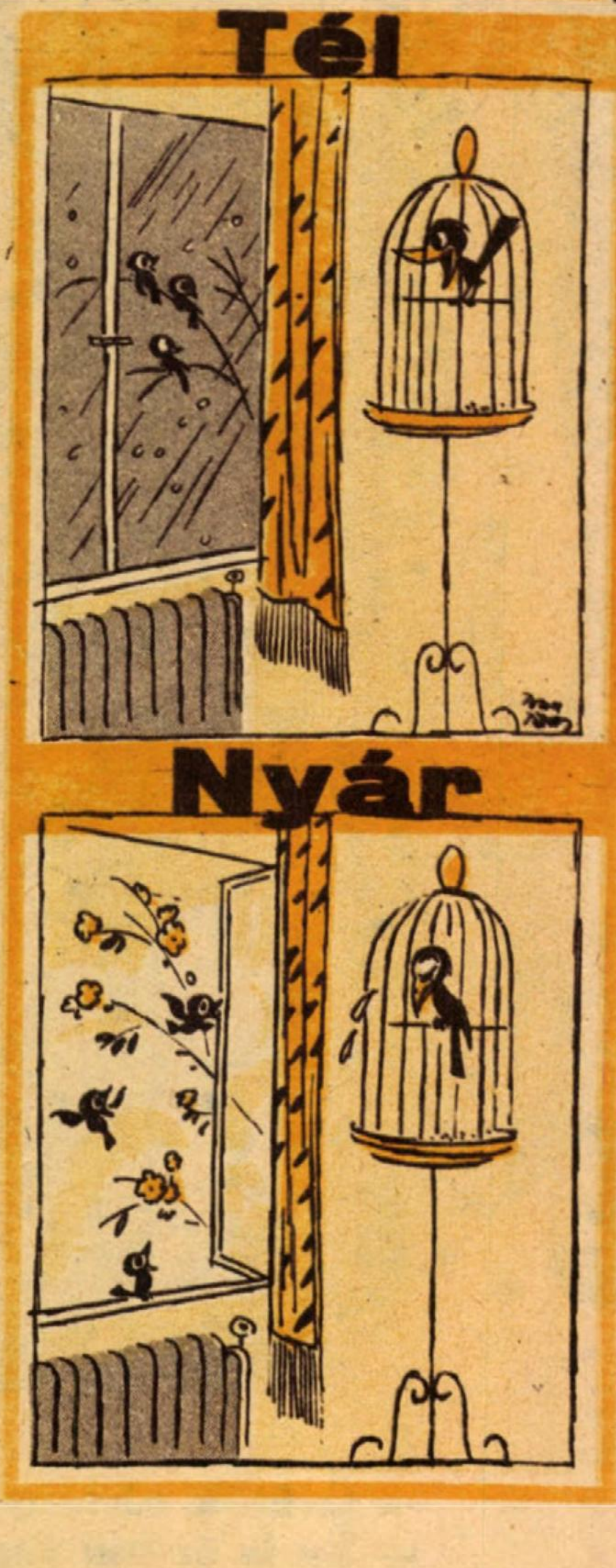

Aminek nem szabadna lennie
avagy
Talán nem is csak kabátról van szó

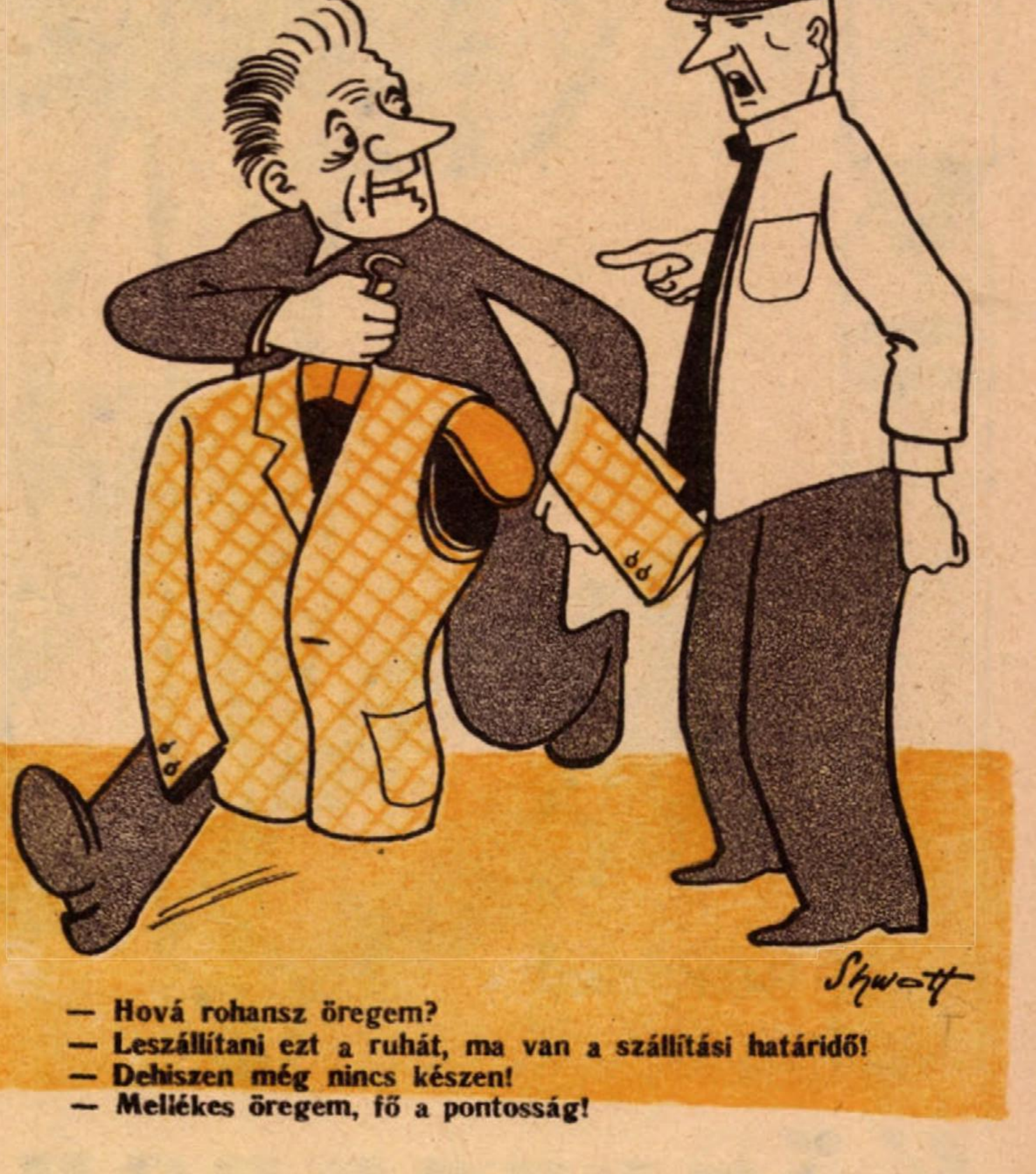

— Hová rohansz öregem?
— Leszállítani ezt a ruhát, ma van a szállítási határidő!
— Dehiszen még nincs készen!
— Mellékes öregem, fő a pontosság!

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

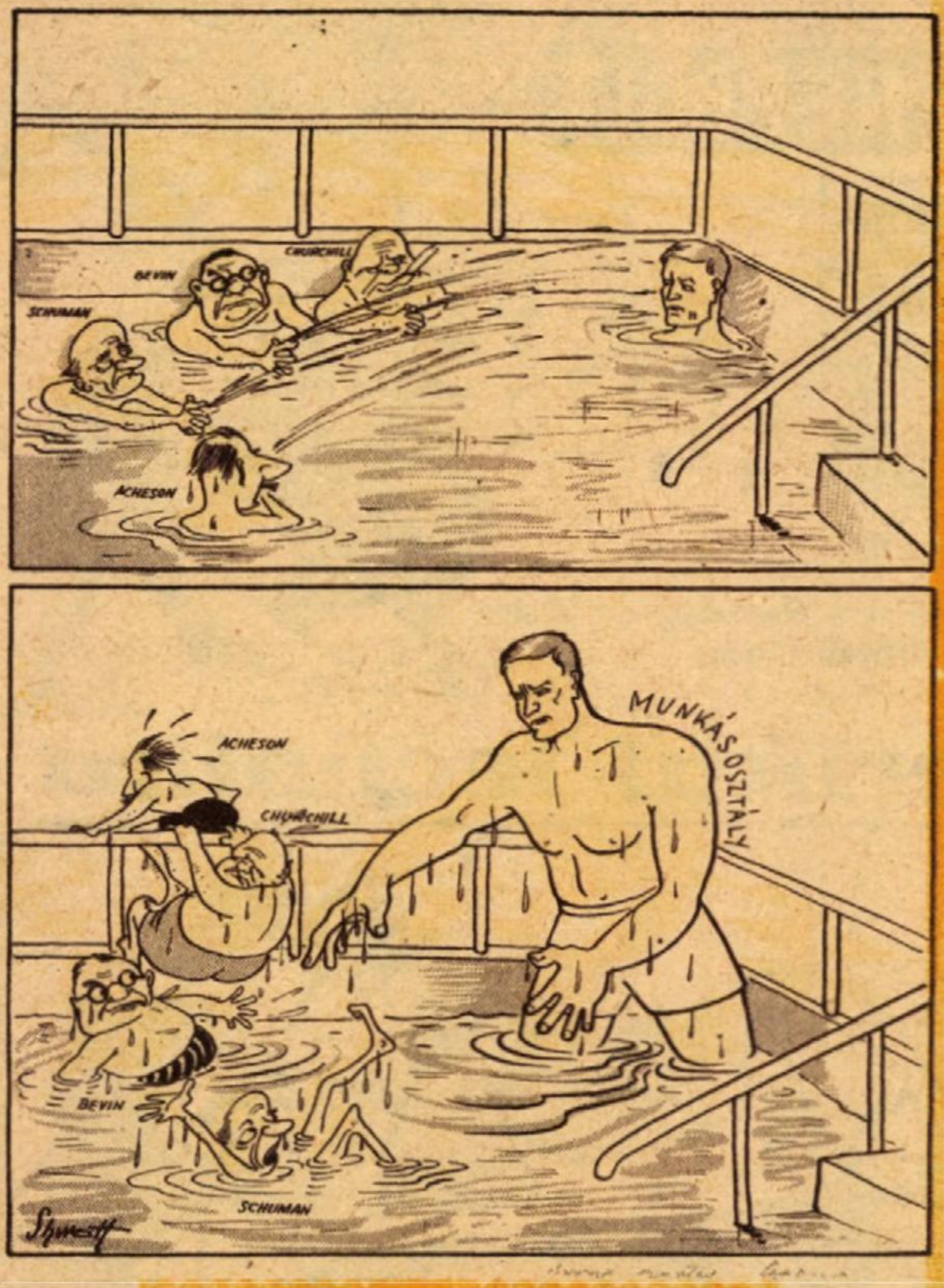

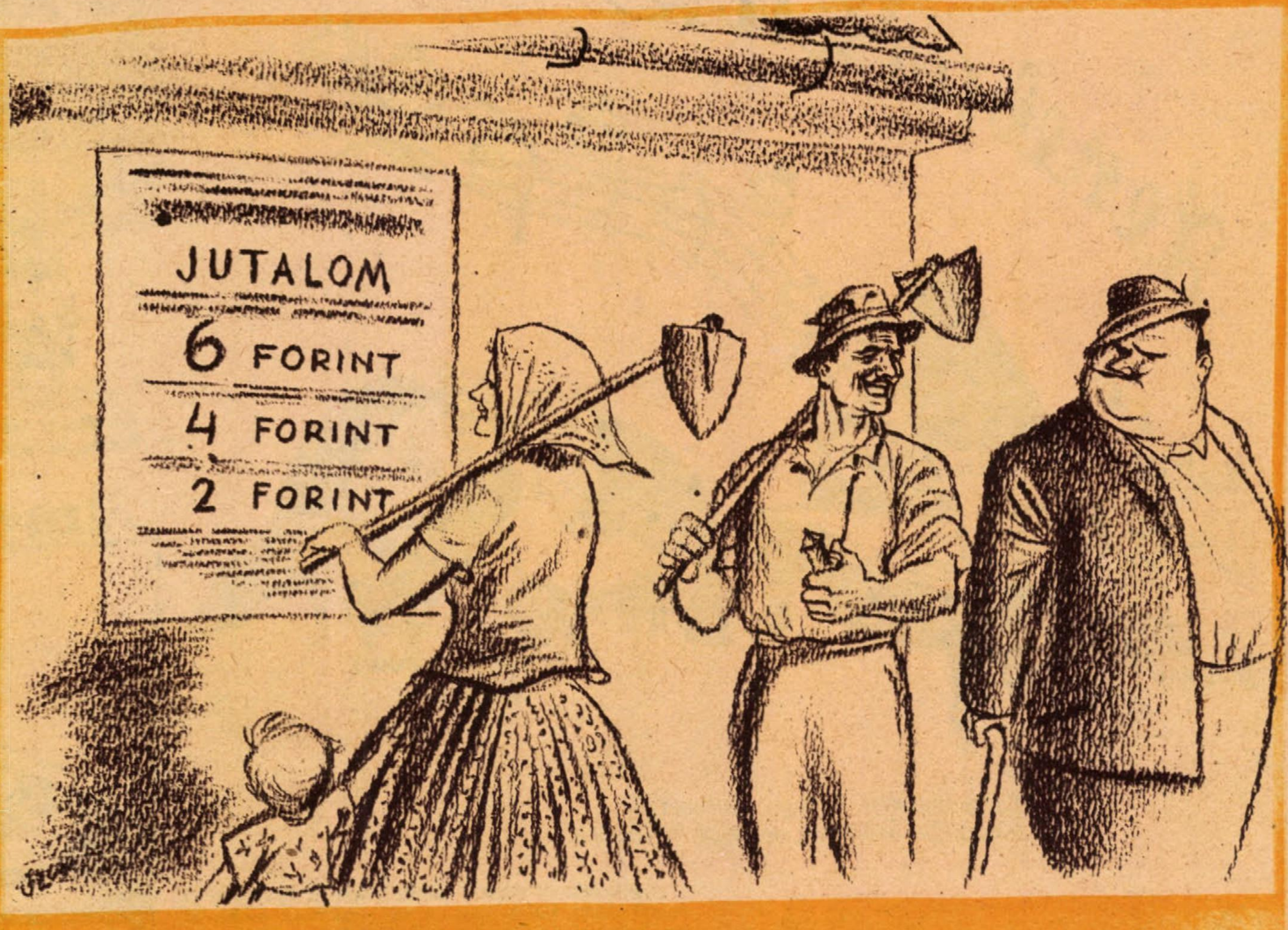

Kulák: Minek örül úgy szomszéd?
Dolgozó paraszt: Mert kétszer aratunk az idén. Egyszer, amikor levágjuk a búzát, másodszor, mikor a jutalmakat kapjuk.

Kenderfi kritizálni is tud

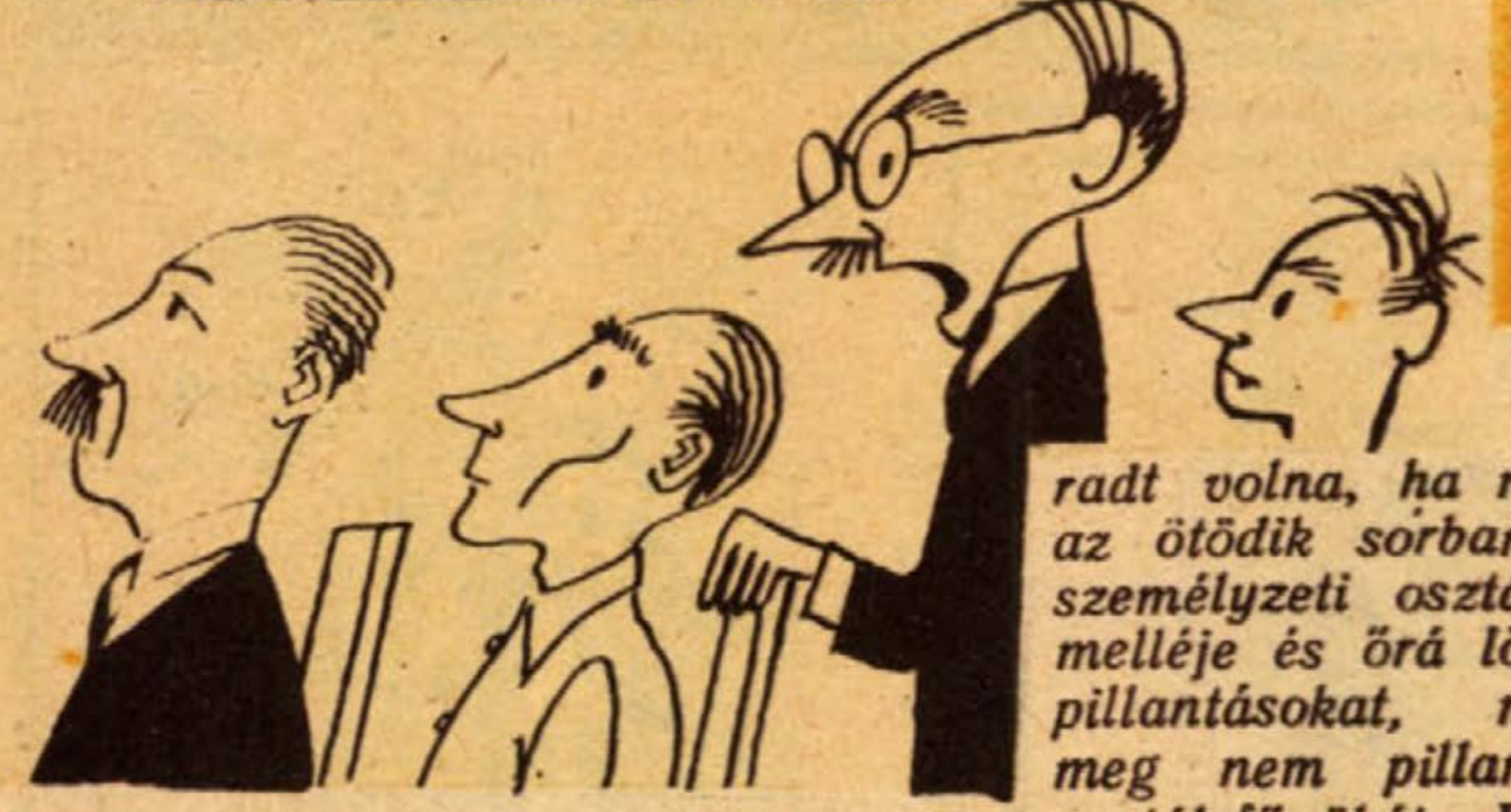

Kenderfi Iván már húsz éve dolgozott ugyanabban a hivatalban és igyekezett mindenkivel jóba lenni. Ez volt a szilárd elhatározása, lelkének legbensőbb vágya, életprogramja és a munkaköre is ez volt.

Hogy igyekezett mindenkivel jóba lenni.

2.

A vezetőségválasztó taggyűlésen Kenderfi leült az első sorba Timót vezérigazgató elvtárs mellé és szeretetteljes pillantásokat vetett rá. Igenám, de akkor megpillantotta a második sorban Venyigei vezérigazgatóhelyettest, aki szigorúbb ember, mint Timót, hamar odaült hát melléje és hódolatteljes pillantásokat vetett rá; ott is maradt volna, ha nem pillantja meg az ötödik sorban Kúnágotait, a személyzeti osztály főnökét. Átült melléje és őrá lövellt tiszteletteljes pillantásokat, mindaddig, amíg meg nem pillantotta Béglert, az osztályfőnökét. Béglertől Dömökhöz, Dömöktől Csótihoz, Csótitól Szeneshez röppent, mint egy veréb, amely elhatározta, hogy addig ugrál, amíg ki nem nevezik kanárivá.

És miért ne lehetne, ha egyszer mindenkivel jóba van?

3.

Megkezdődött a vezetőségválasztó taggyűlés. Az első jelölt Mács elvtárs volt.

— Kérem a hozzászólásokat — mondta az előadó.

Kenderfi karja a másodperc tizezredrésze alatt a levegőbe lendült.

— Mács elvtársat régen ismerem — állt fel és kellemes baritonja rezgett a meghatottságtól — és mondhatom, hogy kitünő ember, a legjobb elvtárs, a legjobb főnök, a legjobb férj, a legjobb apa, a legjobb após és a legjobb sógor. Modora kellemes, energiája kirobbanó, mosolya szívetvidámító. Ezek alapján szívem teljes melegével ajánlhatom Mács elvtársat a vezetőségbe.

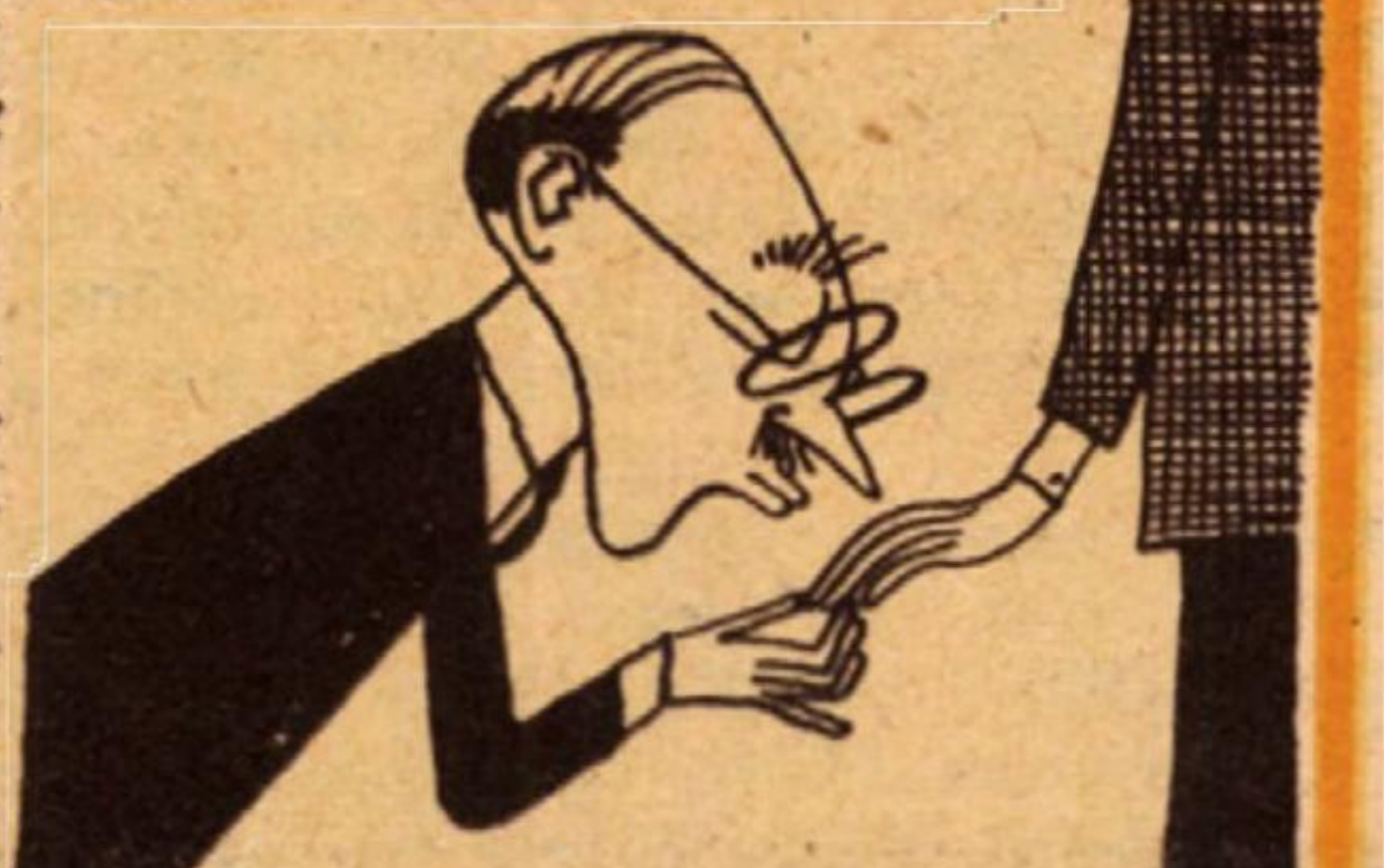

4.

A következő jelölt Dóka elvtárs volt. Kenderfi felemelte a kezét és megköszörülte a torkát:

— Dóka elvtársról igazán csak a legjobbakat mondhatom. Kitünő elvtárs, a legjobb számlázó...

— Dehiszen Dóka a Martinnál van — szólt közbe egy elvtárs csudálkozva.

— Hát akkor a legjobb martinos — bólintott Kenderfi megértően. — Ez természetes. Ezek alapján szívem teljes melegével ajánlhatom Dóka elvtársat a vezetőségbe.

5.

Ekkor azonban felállt Barbóc elvtárs és azt mondta:

— Elvtársam, nem helyes, hogy a vezetőségbe jelölt elvtársakat csak dicsérjük nyakló nélkül. Biztos vannak azért rossz tulajdonságaik is, nem ártana azokról is beszélni. Nemcsak dicsérni kell tudni, hanem kritizálni is.

6.

Harminc másodperces csend követte Barbóc elvtárs szavait. Az elvtársak egymásra néztek, hogy ki kezdje a kritikát. Akkor azonban felugrott Kenderfi, ebben is mindenkit megelőzve.

— Nagyon helyes Barbóc elvtárs hozzászólása, hogy kritizálni is kell, nemcsak dicsérni! — mondta szigorú arckifejezéssel. — Teljes mértékben magamévá teszem az elgondolását! Ha már felvetette Barbóc elvtárs a gondolatot, hogy nemcsak dicsérni kell, hanem őszintén meg kell mondani mindent az emberekről, hát én őszintén megmondom, hogy Barbóc elvtárs, aki a gondolatot felvetette, végtelenül tehetséges ember, a legjobb elvtárs, a legjobb munkaerő, a legjobb centercsatár és a legjobb hegymászó és szívem teljes melegével ajánlhatom a vezetőségbe.

Gergely Mihály

Ifjúsági béketüntetés Kelet-Berlinben

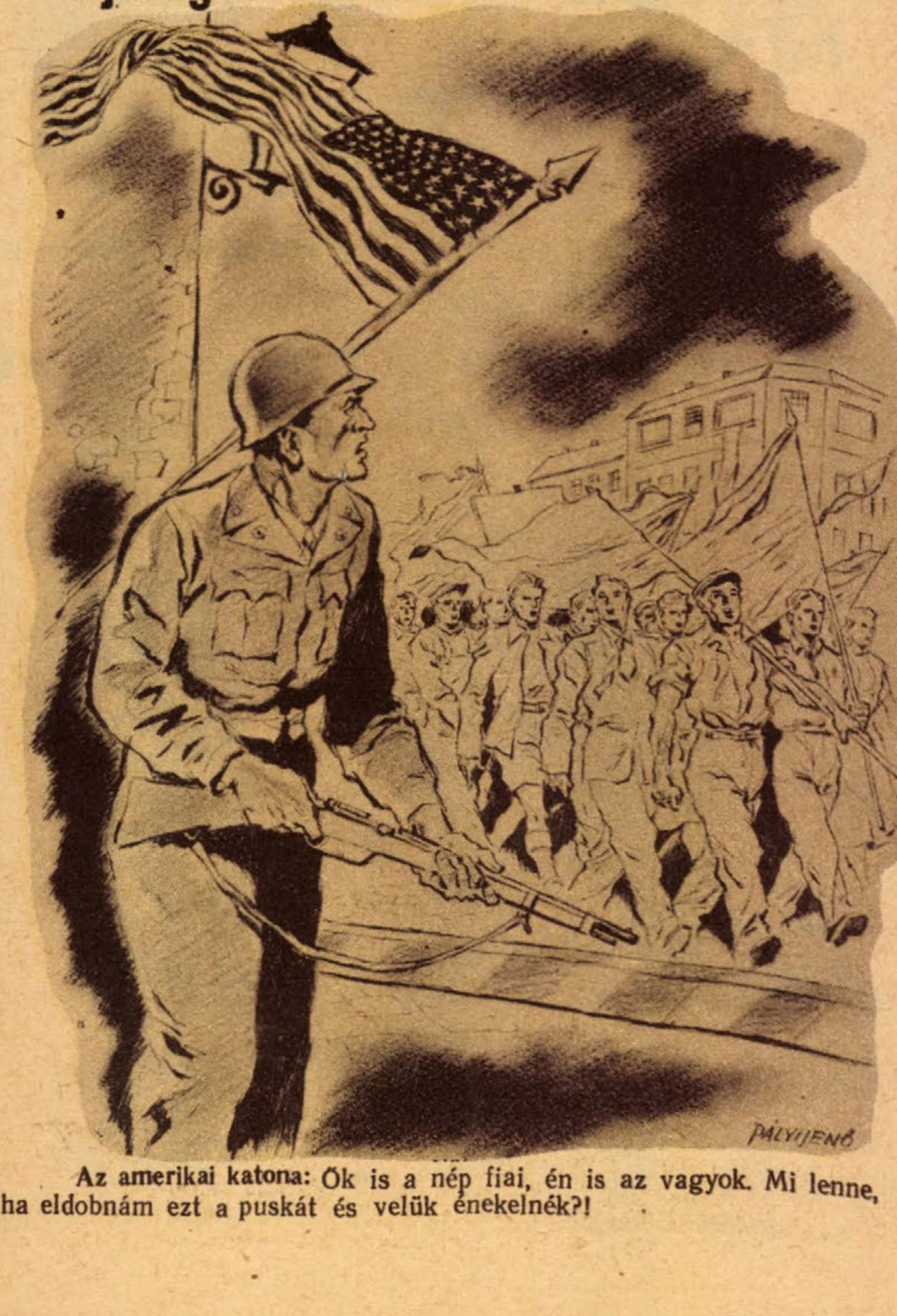

Az amerikai katona: Ők is a nép fiai, én is az vagyok. Mi lenne, ha eldobnám ezt a puskát és velük énekelnék?!

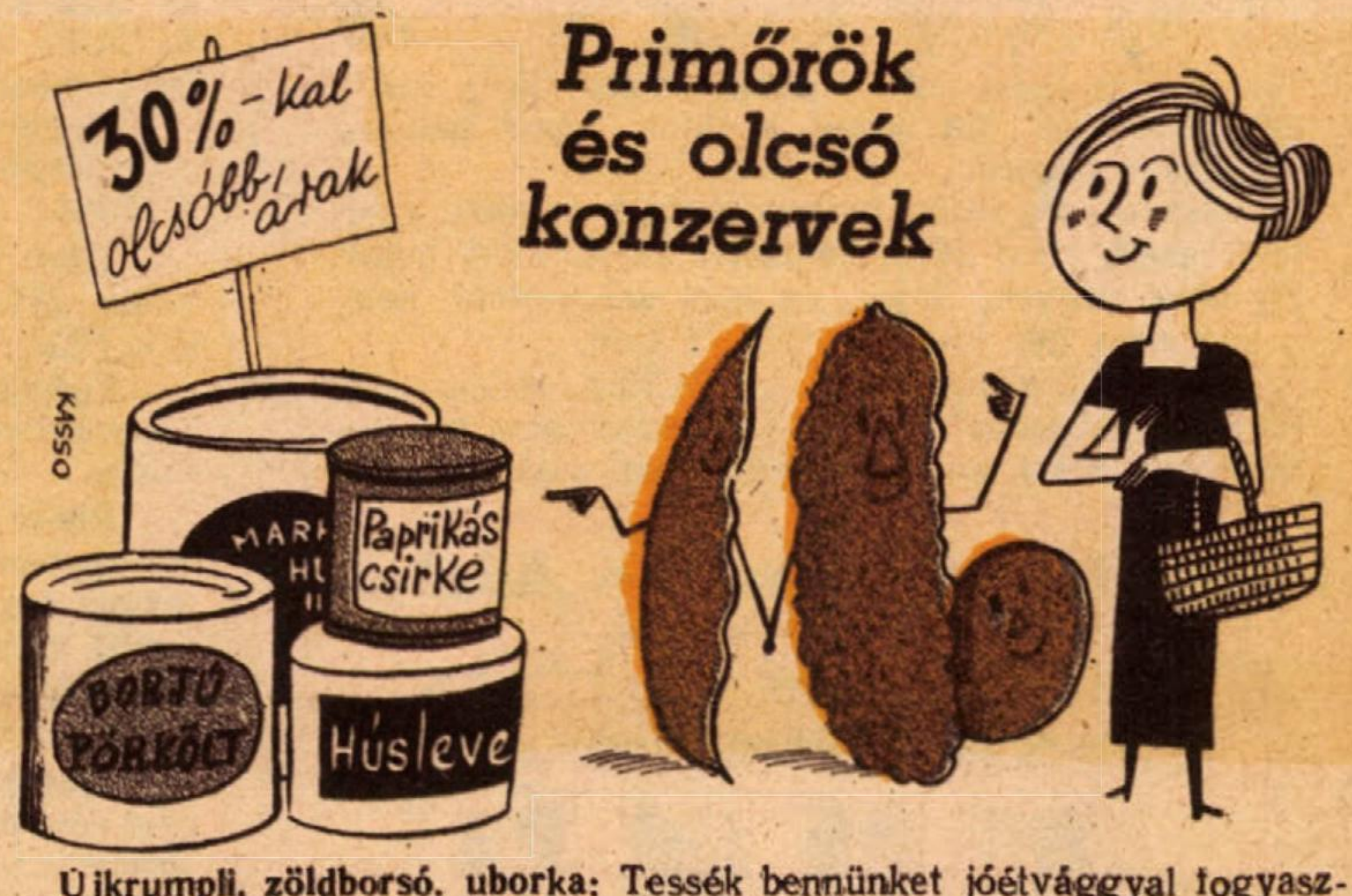

Újkrumpli, zöldborsó, uborka: Tessék bennünket jóétvággyal fogyasztani! Köritésnek pedig őket ajánljuk...

110 kilométerrel megy az új Csepel motorkerékpár

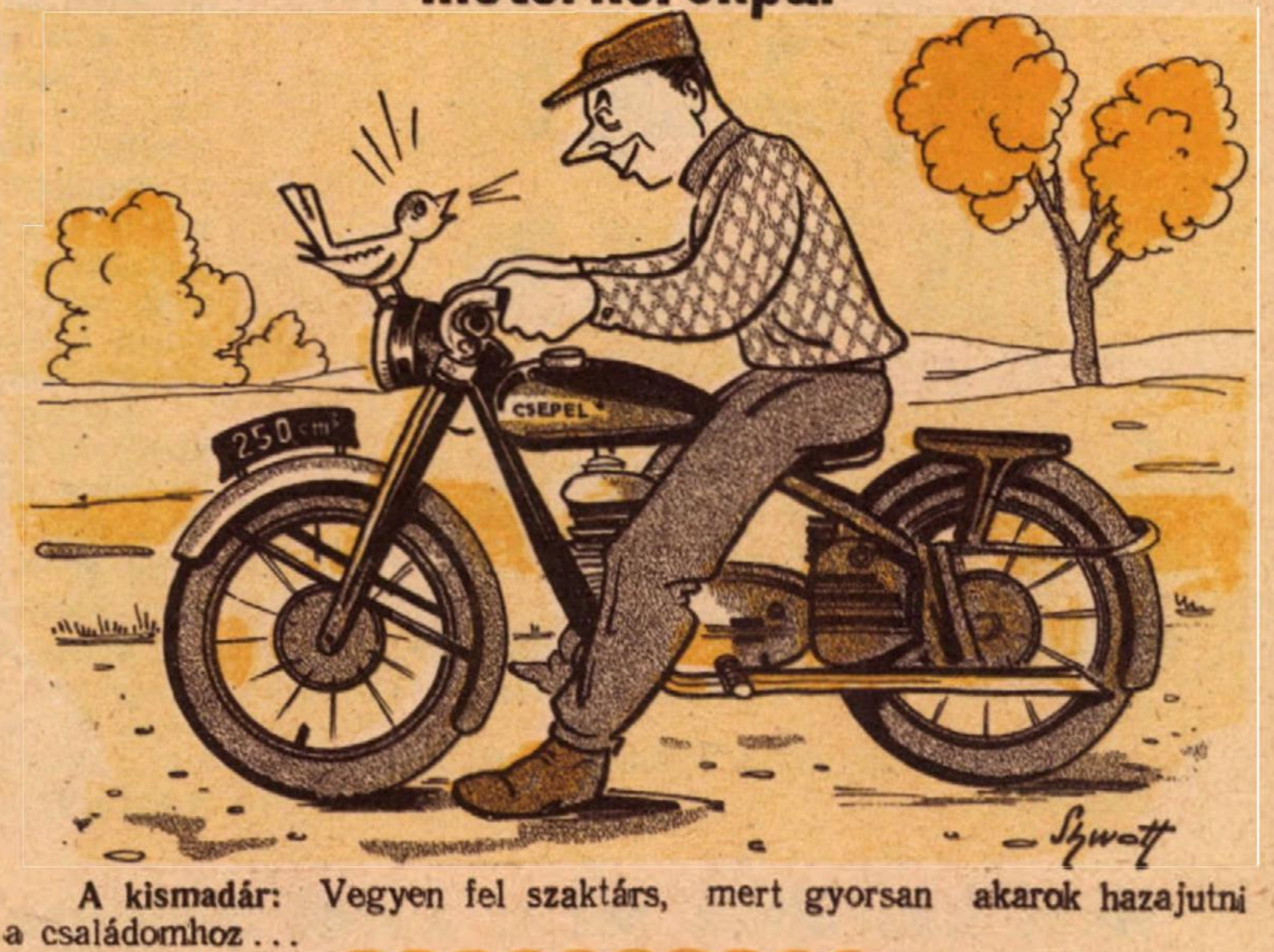

A kismadár: Vegyen fel szaktárs, mert gyorsan akarok hazajutni a családomhoz...

A hadianyaggyáros betegágyánál

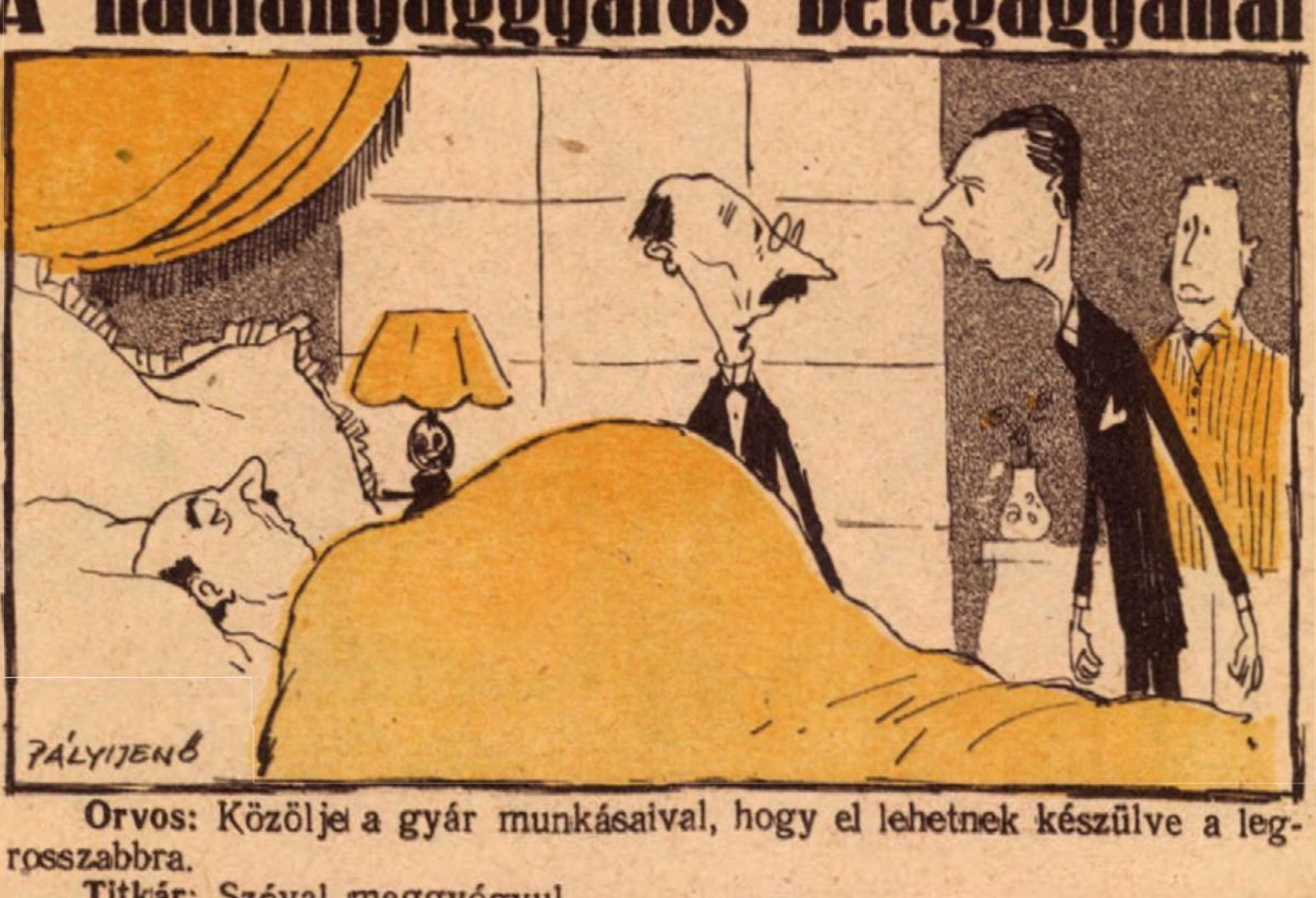

Orvos: Közölje a gyár munkásaival, hogy el lehetnek készülve a legrosszabbra.
Titkár: Szóval meggyógyul.

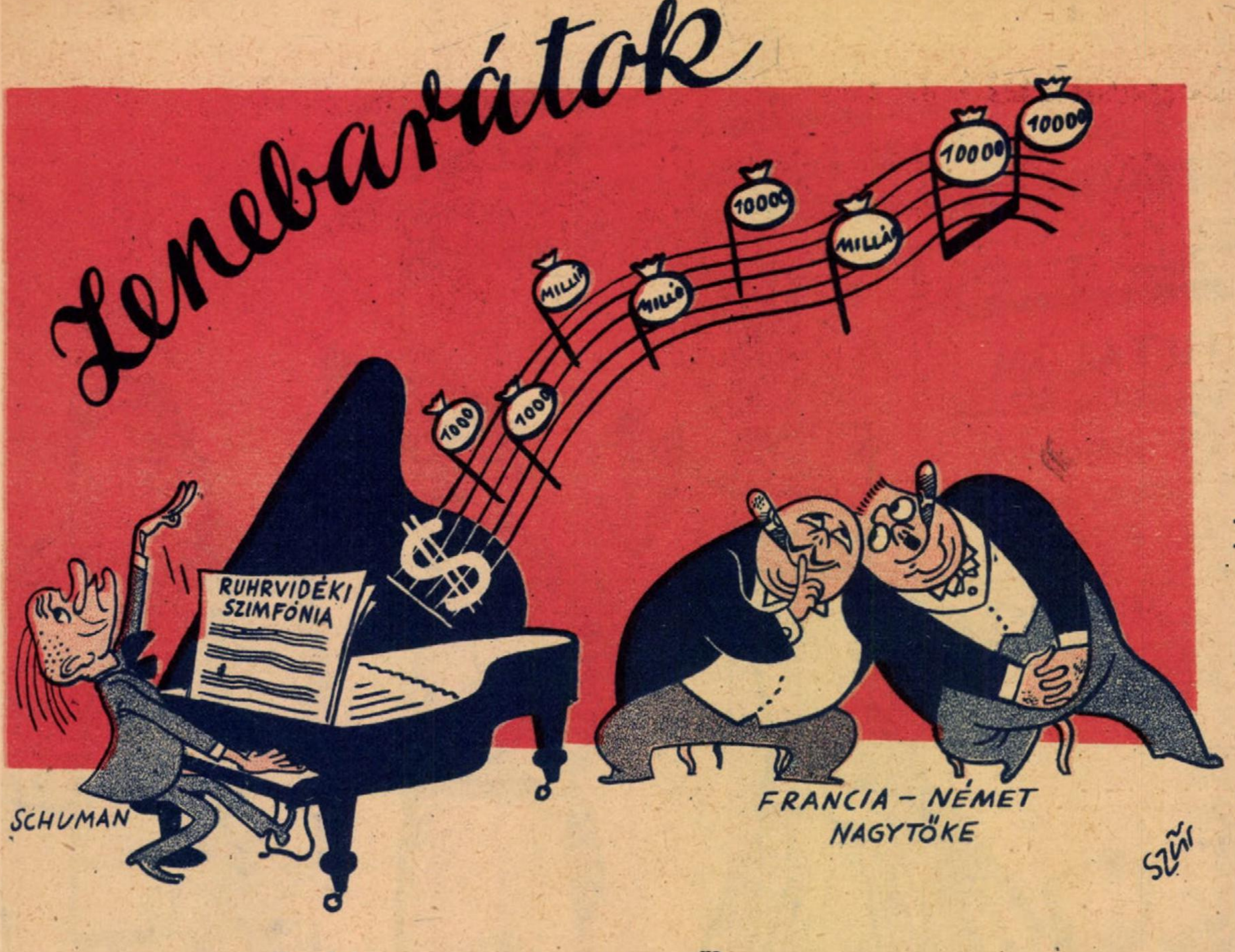

— Ez Schumann, a nagy zeneszerző?
— Nem! Ez Schuman, a nagy üzletszerző...

Mi az a Röltex?

Irta: Szép Ernő.

Hosszú hetek óta látom itt-ott kiírva ezt a RÖLTEX szót. Mit jelent a röltex, arról halvány fogalmam sincsen.

Sokan szégyellik, ha nem tudnak valamit. Egyfelől azért, mert hiúk, másfelől azért, mert buták. Én okos vagyok, látják, én nem szégyellem, hogy nem tudom mit értsek a RÖLTEX-en.

Honnét tudjam, mi ez a RÖLTEX, mikor senki föl nem világosított felőle. Azt hiszem nem is kötelességem tudni mi a RÖLTEX, azt csak bizonyos szakembereknek muszáj tudni. Dehát az ilyesmi nem marad titok, biztos nagyon sok szaktalan ember is megtudta már, mit jelent a RÖLTEX.

Valami rövidítés ez is, természetes. Olyan, mint az Átex, meg az Ápisz, meg a Mokép, meg a többi. Az átexről a magam emberségéből kisütöttem, hogy az csak állami textil lehet, az ápiszt is kitaláltam: ALLAMI PAPIR IRÓSZER. (Nem volt nehéz kitalálni, most papírüzletek fölé van írva.)

Nagyon egyszerű volna sorba kérdezgetni az ismerőseimet, míg valaki meg tudja mondani, mi az a röltex.

Isten őrizz! Ezúton is fölkérek mindenkit, aki tudná, MEG NE MONDJA NEKEM MI AZ A RÖLTEX. Ne, ne avassanak belé, kérem szeretettel.

Tudniillik, erre is szeretnék magamtól rájönni. Szenvedélyem lett azon törni a fejem, mi lehet a röltex.

Röl-el kezdődő szavunk ugyebár nincsen. Igy hát roppant nehéz lesz fölfedezni, milyen szavak, milyen fogalmak betűiből csinálták ezt a rövidítést. Annál szebb lesz viszont tőlem, ha egyszer mégis megoldom ezt a rejtélyt. Végre büszke lehetek majd én is valamire.

Szóval töröm a fejem a RÖLTEX-en. Töröm lefekvéskor, ha már abbahagytam az olvasást és sötétet csináltam. Töröm ugyanazt a fejet, ha magamban járok az utcán, meg ha villamoson és autobuszon csücsülök, vagy állok. Töröm a fejem, ha lehullottam egy espresso elé szimpla feketére. A RÖLTEX-en töröm a fejem, mindig csak a röltex-en. Akkor is töröm a fejem, ha elkap valahol egy unalmas fráter és locsogni kezd. A röltex-be menekülök előle, azon gondolkozom, a partnernek a szövegéből árva szót se értek. Ebben nagy praxisom van: sokszor kellett életemben üres fejű urakat hallgatnom, akik a hódításaikat vagy a világfelfogásukat mesélték. Hallgattam az urakat, igen, de lassan megtanultam oda nem figyelni, hanem míg odaadó módra a szemükbe, szájukba néztem, azalatt azon spekuláltam például, vajjon hogy találták fel az esernyőt, vagy hogy ki és mikor adta vajjon az első pofont a felebarátjának és már nem tudom mi minden témával szórakoztam magamban.

Valóságos áldás az én életemben a RÖLTEX. Szeretnék kezet csókolni Annak, aki a szót alkotta. Ha nincs röltex, a csillagrendszereknek és azokon túl a sötét világűrnek a titkain töröm a fejem, ami olyan gyötrelem, hogy attól kellett sokszor félnem, hogy belébolondulok.

A RÖLTEX-be hiszem, nem bolondulok bele, ezt a fejtörést élvezem. Legalább egyelőre. Ha baj lenne, ha netán az őrület környékezne egyszer, akkor segítségért kiáltok, megmagyarázhatják, mit jelent a röltex.

Motorjavító műhely a házban

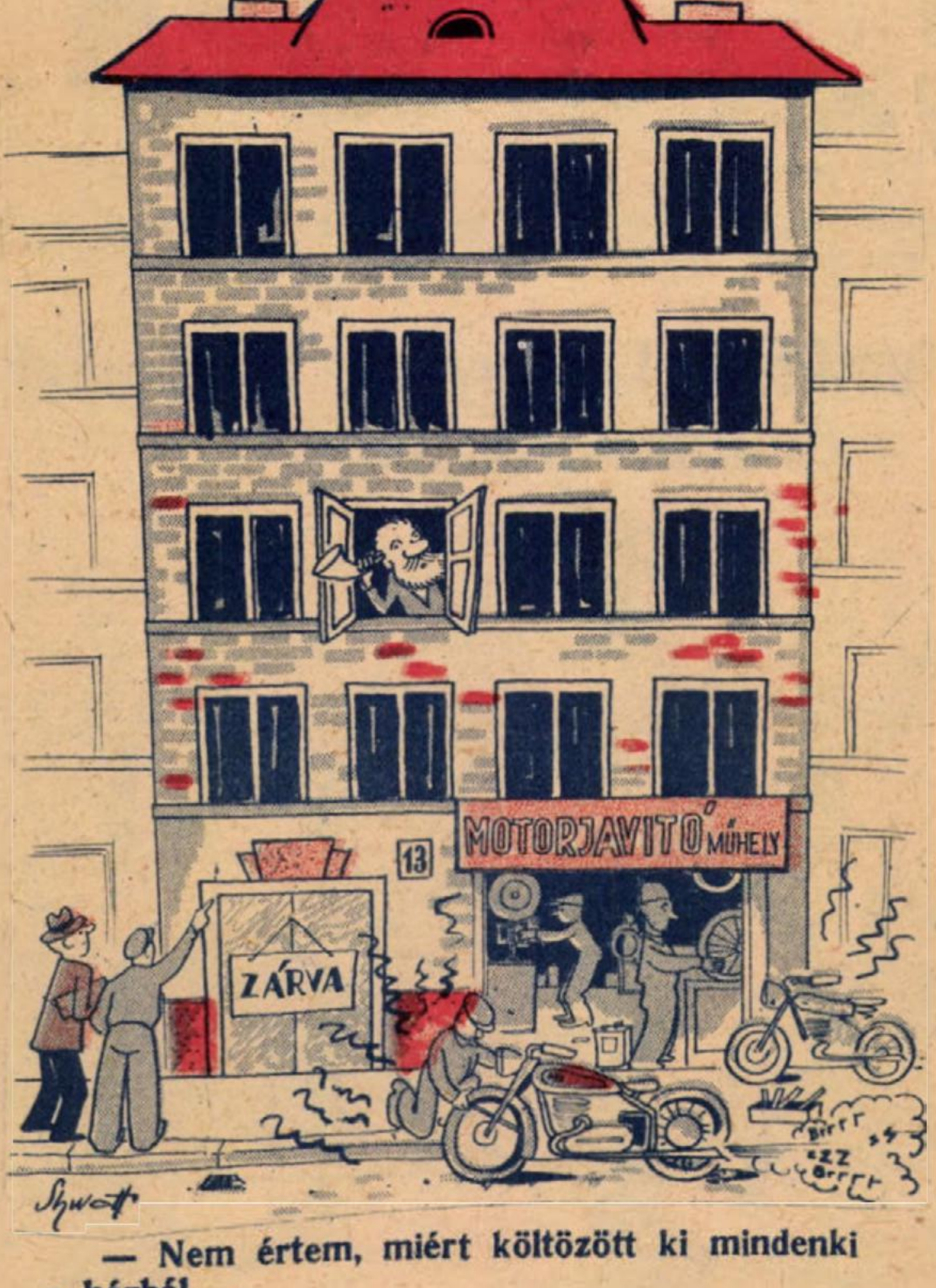

— Nem értem, miért költözött ki mindenki a házból...

Nem készültek fel a korai melegre a strandok büffféi

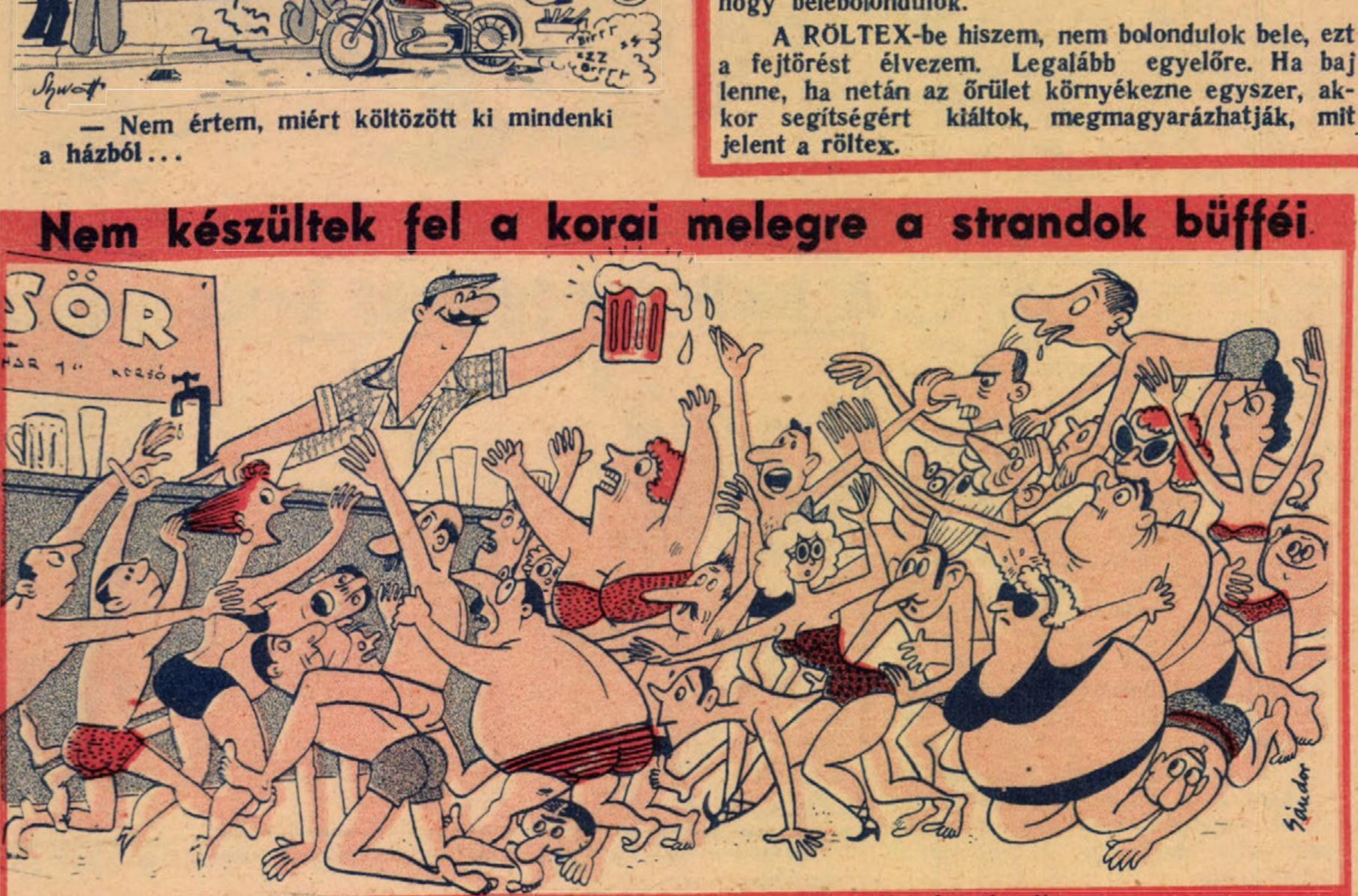

A csapos: Ez az utolsó pohár sör... Tessék elosztani!

NÉPBOLT A HORTOBÁGYON

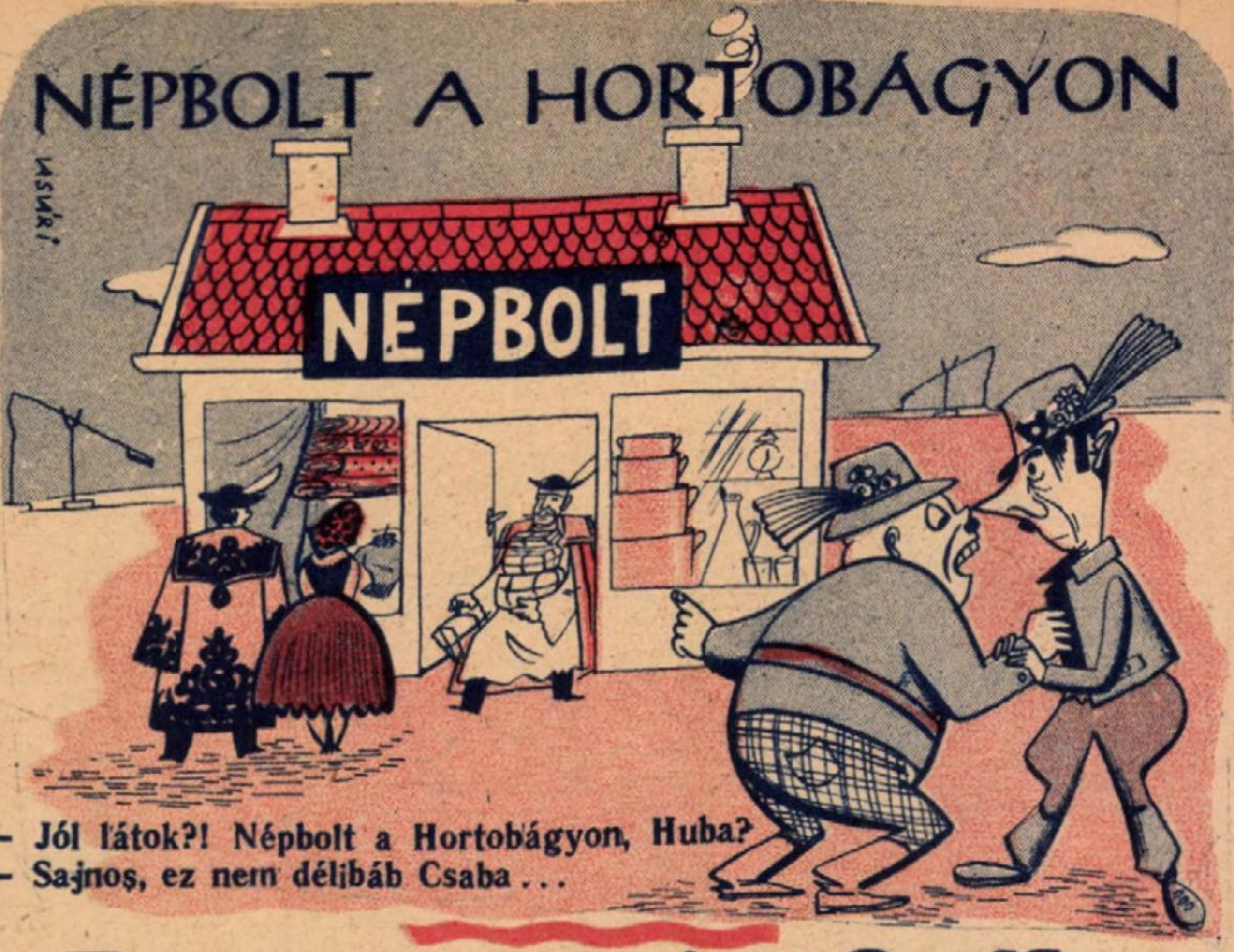

— Jól látok?! Népbolt a Hortobágyon, Huba?
— Sajnos, ez nem délibáb Csaba...

Amerikai technika

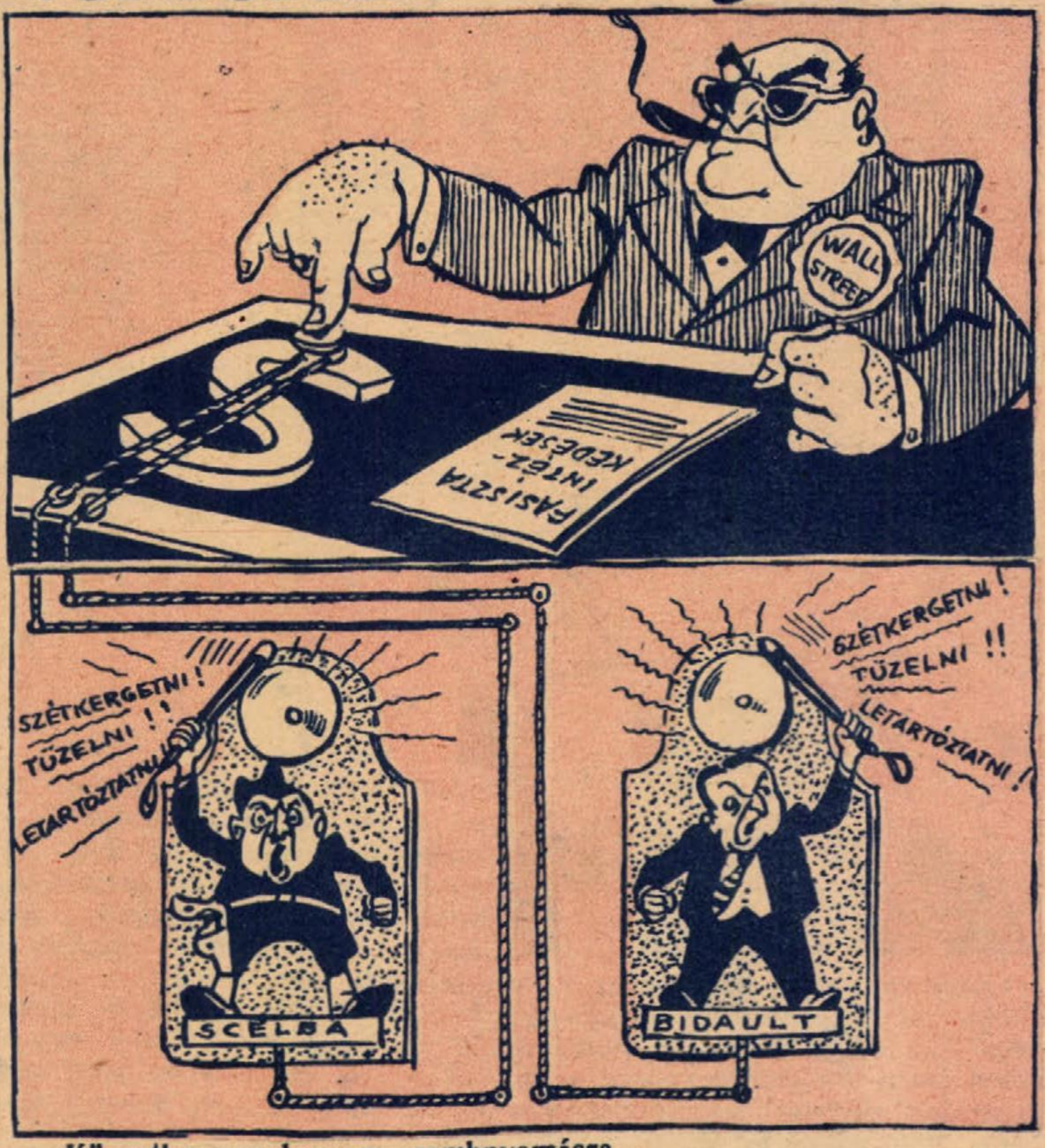
WALL STREET
FASISZTA INTÉZKEDÉSEK
SZÉTKERGETNI!
TÜZELNI!!
LETARTÓZTATNI!
SCELBA
SZÉTKERGETNI!
TÜZELNI!!
LETARTÓZTATNI!
BIDAULT

Közvetlen vonalon egy gombnyomásra...
(Cinovszki rajza a Komszomolszkaja Pravdából.)

Wallstreeti bankárok egymásközt

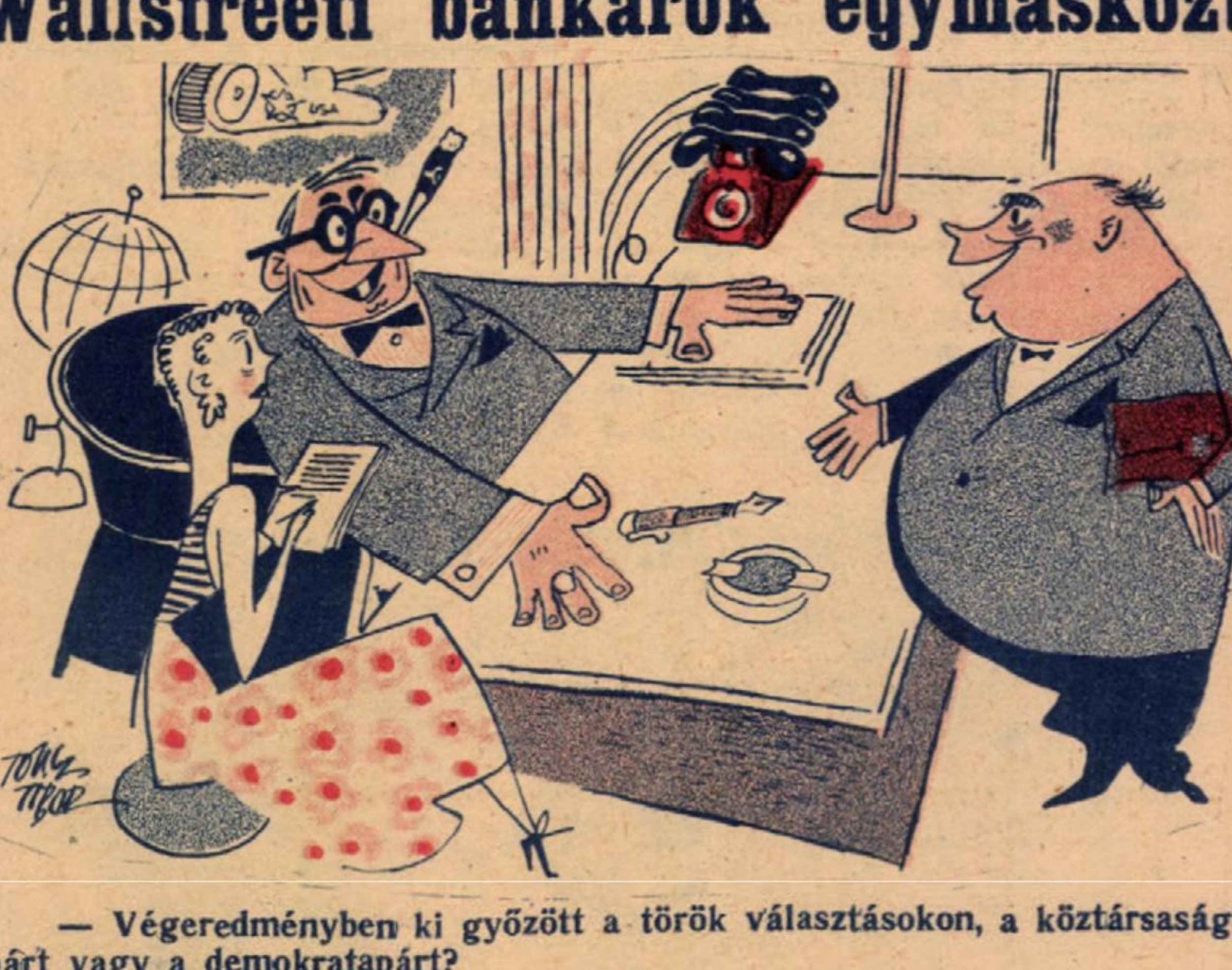

— Végeredményben ki győzött a török választásokon, a köztársasági párt vagy a demokratapárt?
— Az nem érdekes. Mi győztünk!...

Tudósok látogatják a gyárakat

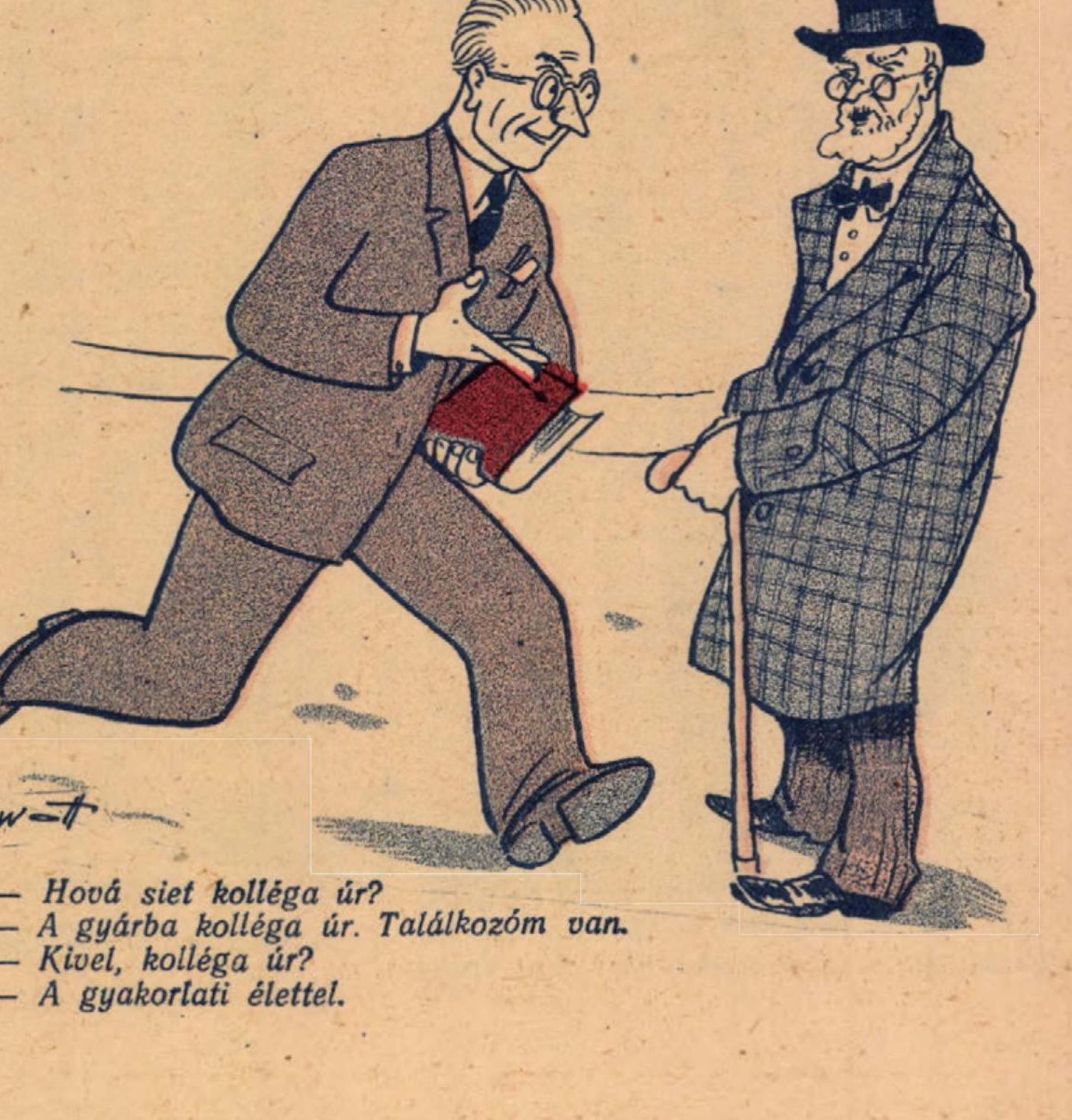

— Hová siet kolléga úr?
— A gyárba kolléga úr. Találkozóm van.
— Kivel, kolléga úr?
— A gyakorlati élettel.

Az egységes ifjúsági szervezet megalakulása elé

Ti harcos ifjú új rohambrigádok,
Ti békés népek összefogjatok,
Ha közös harccal építünk világot
Munkánk végén győzelem ragyog.

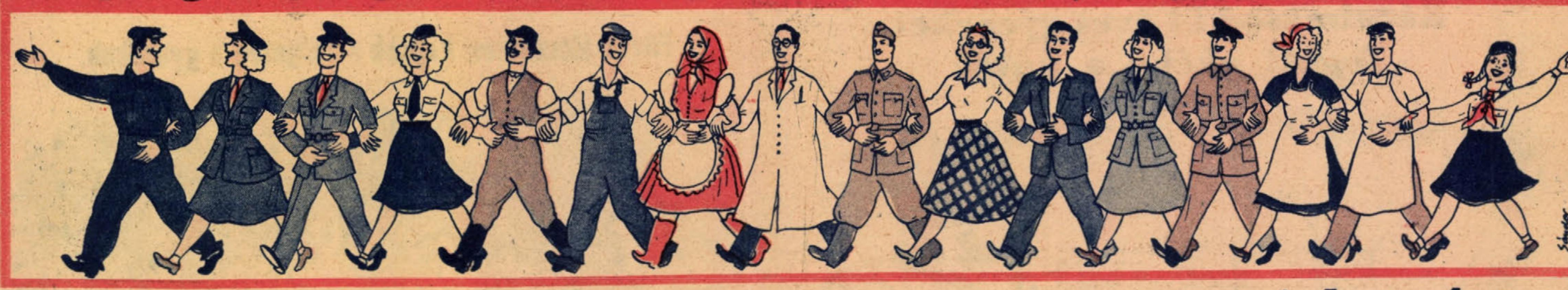

A természet öle

Az is bolond volt, ki olyat jövendöle, — hogy kellemes fekhely a Természet öle. — Sajna, hittem neki s kimenvén a zöldbe: — feküdtem az ölbe, vagyis hát a földre. — Fáradtan hevervén el is aludtam. — Úgy feküdtem én ott, mint balta a kútban.

Valami göröngyök derekamat törték. — Kellemetes rögök nyakamat gyötörték. — Kavicsos miegymás volt a fejemalja... — Aki el nem hiszi, majd megtapasztalja!

Aludván álmodtam magam Gullivernek, — akit a kis törpék lábáról levernek. — Lábáról levernek, ki is kipányváznak — s akin ezek után összevissza másznak.

Egyik az orromon pecekkel kaparász, — hogy még álmomban is szinte kilel a frász. — Korzóznak a számon, bujnak a hajamba. — Táncot járnak rajtam, — ez lehet a samba! — ... De még a ruhámnak alája is mennek. — Ki hinné a törpét ilyen szemtelennek? — ... Viszket a lapockám, a hátam közepe. — Mérges ember lévén el is önt az epe.

Nosza, felébredek, s hát, nem törpét látok! — Amit látok az még sokkal nagyobb átok. — Rovarok serege hemzseg vala rajtam. — Pajzán kicsi férgek nincsenek zavarban. — Vala köztük pettyes, lapos, keszeg, szőrös, — az egyikük lándzsás, a másikuk tőrös. — Amelyiktől puszit orrom kapott vala: — Darázs nevezetű (Tör is a nyavala!) — Másik látogatóm a szunyog lehetett — csudamód megfúrta árva két fülemet!

Kedves kis ujjamat fülembe dugdosom — hogy a szunyogokat onnan kirugdosom. — Három doktorhoz is elmehetek holnap — mire a fülemből mindent kirámolnak.

Jobban felébredvén egyebet is lelek — a hónom alatt egy varangyékos brekeg. — Itt az egész kis Bréhm! — mondom, — heuréka! — Még a blúzomból is kitotyog egy béka. — Fejem felől hull rám valami friss harmat. — (Verebek használták ki a jó alkalmat.) — ... Szomszéd bokor alól furcsa szagot érzek — Ami ott kereklik, — az nem madárfészek!

Végre immunissá gyötör a szenvedés — s eszembe jut a fő-műsorszám: az evés. — Finom sonkászsemlye szalámival kenve...

Mi ez a fekete, ami mozog benne? — ... Hangya eszi zsemlyém, kukac eszi sonkám. — A Természet öle bőkezűn gondol rám.

Ételszagra bőszen rámcsörtet egy puli. — Hasztalan becézem: — kutyuli, mutyuli ... — Számból a falatot kiharapja szinte, — aztán a terepet fürgén áttekintve — mindenemet befal, no, keserves dolog! — Morgása elől a fára curukkolok. — Ott gémberedik el minden egyes tagom. — Az „esélyeimet” búsan latolgatom. — Kucorgok a fán, mint parketten a tulok...

Majd írok, ha egyszer megint kirándulok!

K. TÓTH LENKE.

Acheson bizalmas levelet diktál

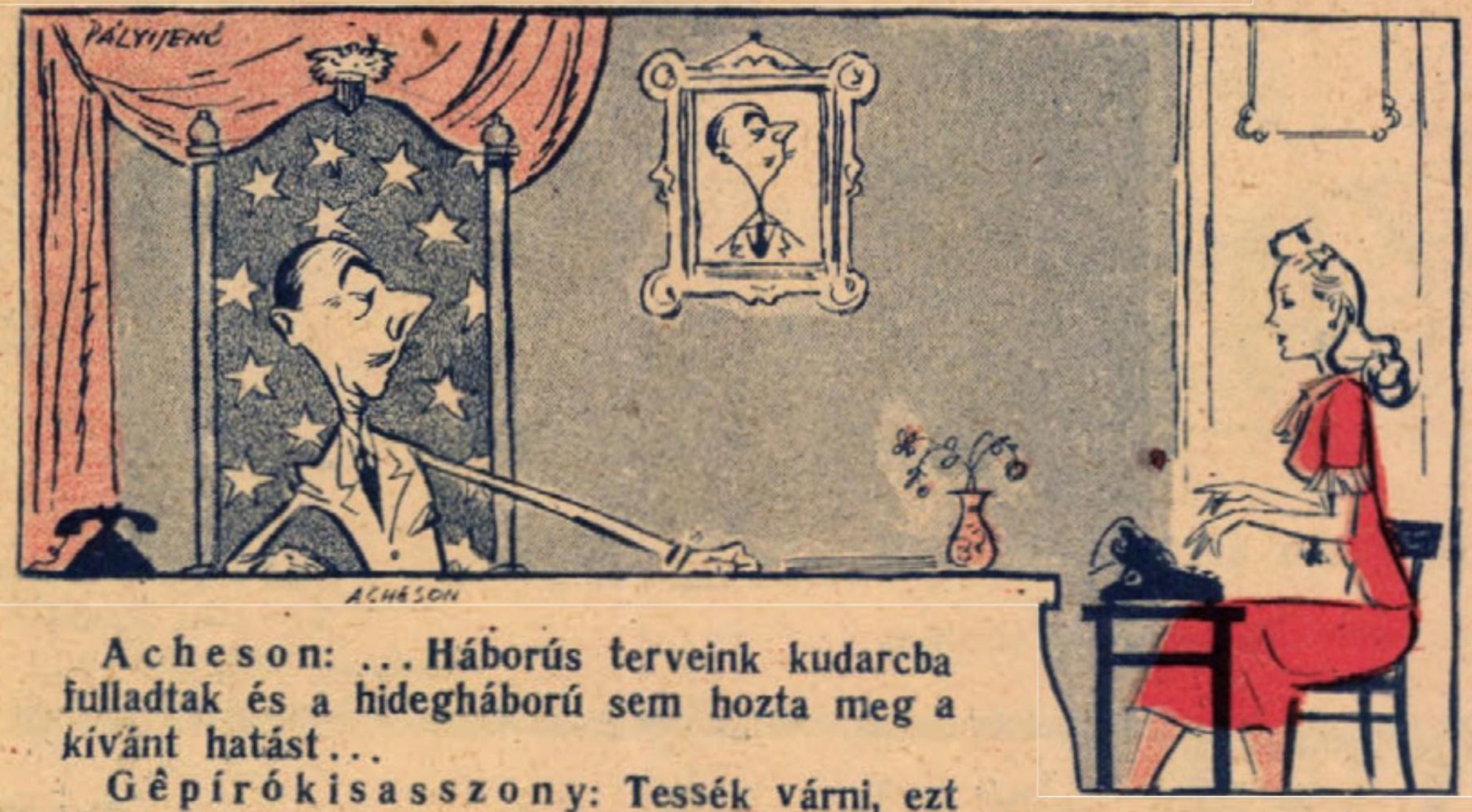

Acheson: ... Háborús terveink kudarcba fulladtak és a hidegháború sem hozta meg a kívánt hatást...

Gépírókisasszony: Tessék várni, ezt gyorsan lekopogom!

Fogadtatás Washingtonban

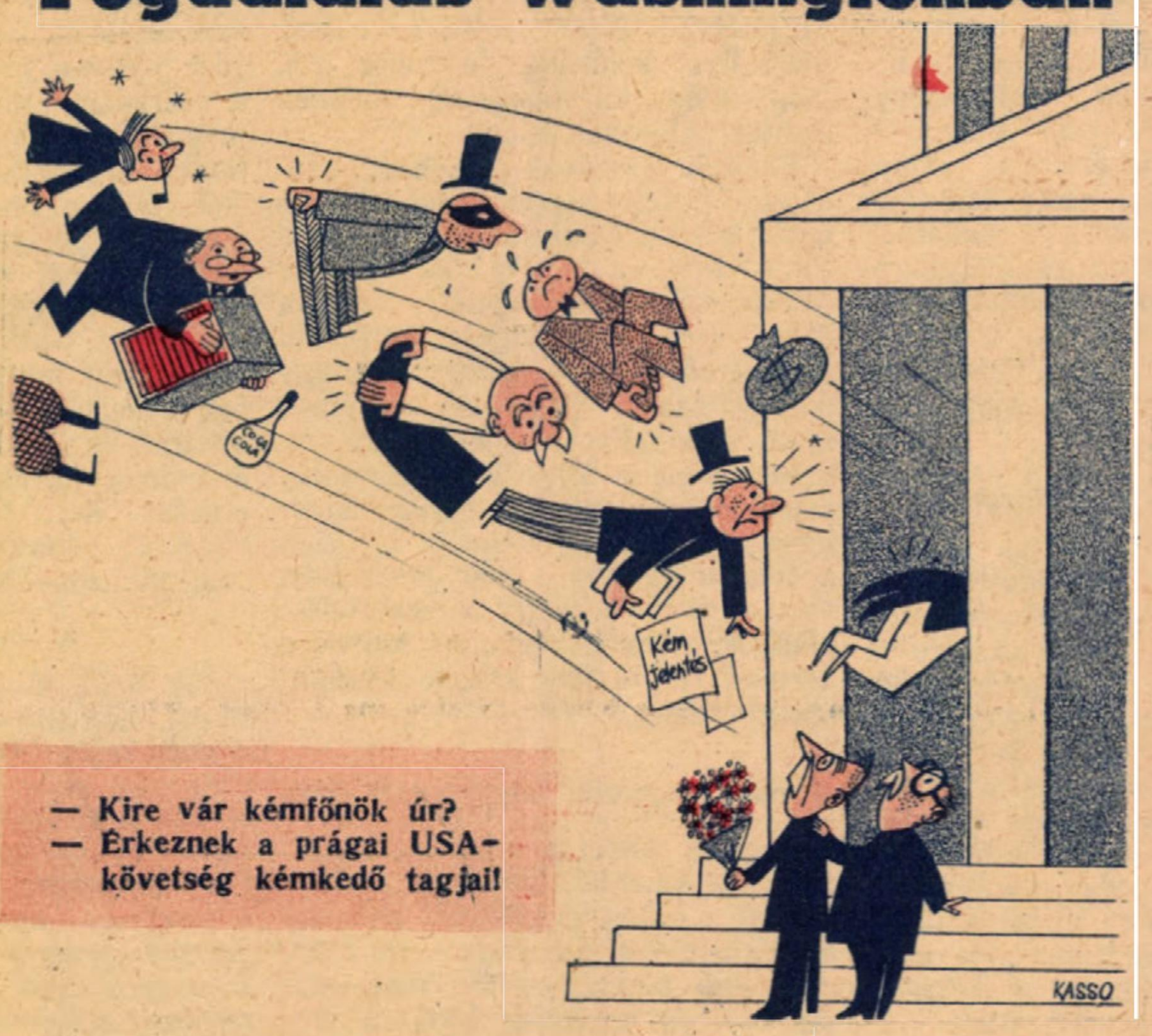

— Kire vár kémfőnök úr?
— Érkeznek a prágai USA-követség kémkedő tagjai!

A bosszú

Megtöröltem izzadó homlokomat. Láttam, hogy Péter pillanatokon belül befejezi a belpolitikai beszámolót, azután én következem. Mély lélekzetet vettem és titokban belesandítottam a sillabuszba. Mi lesz itt? Még soha nem beszéltem nyilvánosság előtt és biztos, hogy...

Péter elhallgatott. Jaj... Leült. Megszólaltam.

— A külpolitikában a... a... Egyszóval Amerika... Illetve... hát... hát... háp... háp...

Itt megakadtam. Nem tudom miért, nem jött több szó a számra. Elővettem nagykockás zsebkendőmet és megtöröltem a homlokomat. Lázasan gondolkoztam. Próbáltam magam csitítani, nagyot akartam szívni a cigarettámból, de nem találtam. Pedig az előbb még itt füstölgött a szám sarkában. Lehet, hogy lenyeltem? De most nem erről van szó... Valamit mondanom kellene még. Nézzük csak meg a sillabuszt. Persze, már látom:

— Tehát az imperialista... Akik... Mert ők... Helyesbítek: mert ők... Mivel... Így hát...

Nem jó! Hát nem tudok beszélni? Hát nem tudok egy értelmes mondatot kinyögni?... Hát nem! Ugylátszik nem!

— A munkásság... Jaj, mi is? Igen! A munkásság! Erről kell beszélnem! — A munkásság... — Úristen! Mi lesz velem? Munkásság! — A munkásság... Nyugalom. Próbáljuk mégegyszer a sillabuszról. Hol van? Nem találom... Pedig az előbb még itt volt! Nyugalom... Csak egy kis higgadtság. Ha az előbb itt volt, itt kell lennie... Itt is van! „A munkásság osztályharca”. Mély lélekzetet veszek. Egyszuszra kell kimondani. — A munkásság osztályharca... Sikerült! Most mi jön? Nézzük meg a sillabuszt. Nem találok semmit...

Ekkor már két perce álltam szótlanul. Segítséget keresve néztem körül és... Megláttam, hogy a hallgatóim kék, zöld, lila, sárga és vörös színeket játszanak a visszafojtott nevetéstől.

Először nem tudtam elképzelni, min nevetnek. Kábult agyamban egymást kergetik a gondolatok... Ezek... ezek, talán rajtam nevetnek? Rajtam!? De miért? Talán valami olyant mondtam? Vagy... vagy... nem mondtam semmit, azért?

Elönt a méreg. Ezek azt hiszik, hogy nem tudok beszélni! Hogy én nem tudok beszélni! Én!! Én!!... Nahát ezt nem... Ezt nem hagyom... Hogy én nem tudok beszélni!

Szemem elé vörös fátyol ereszkedik. Elkezdek beszélni...

... Másfél óra mulva azután abbahagytam. Akkor már a fél kabátom elégett. Ugylátszik idegességembe zsebretettem az égő cigarettát.

Kékvölgyi Vilmos.

AMERIKÁBAN

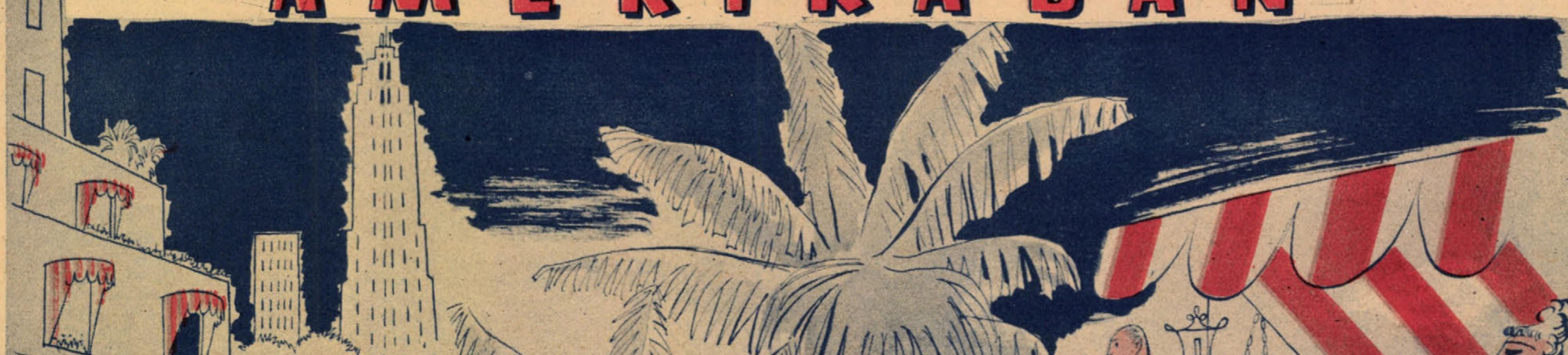

— Nézzétek, hogy bámul be! Az ilyet rögtön le kellene fogatni, biztosan Amerikaellenes!...

Rácalmáson 14 éves gyereket fogott ekébe a kulák

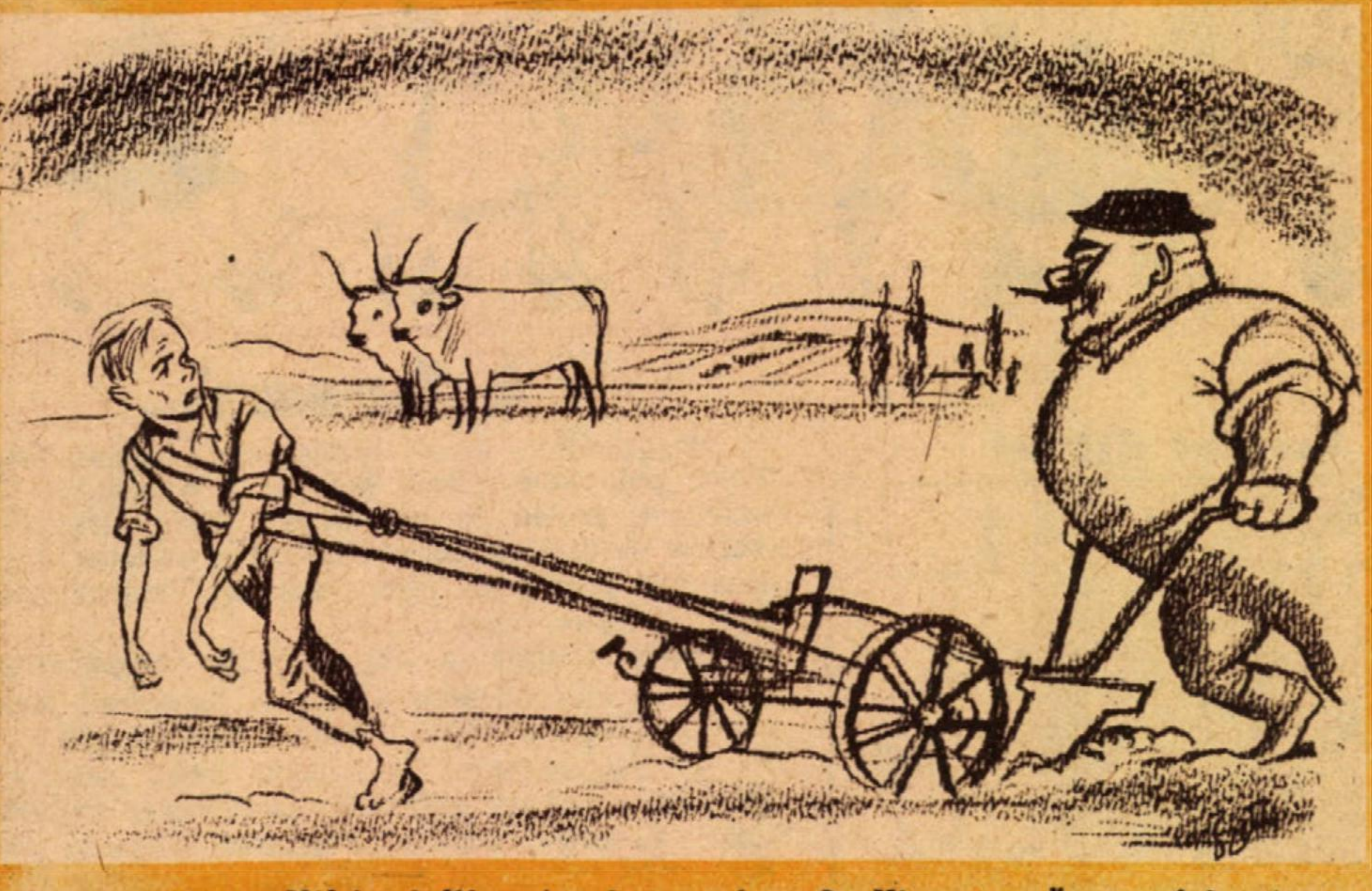

— Miért csinálja ezt velem gazduram? Hiszen az Örzse néni azt mondta, hogy maga jó kulák!

— Hiszen jóságból csinálom édes gyerekem! Kímélem a szegény ökreimet...

Füves játszóteret kaptak a Szigeten a gyerekek

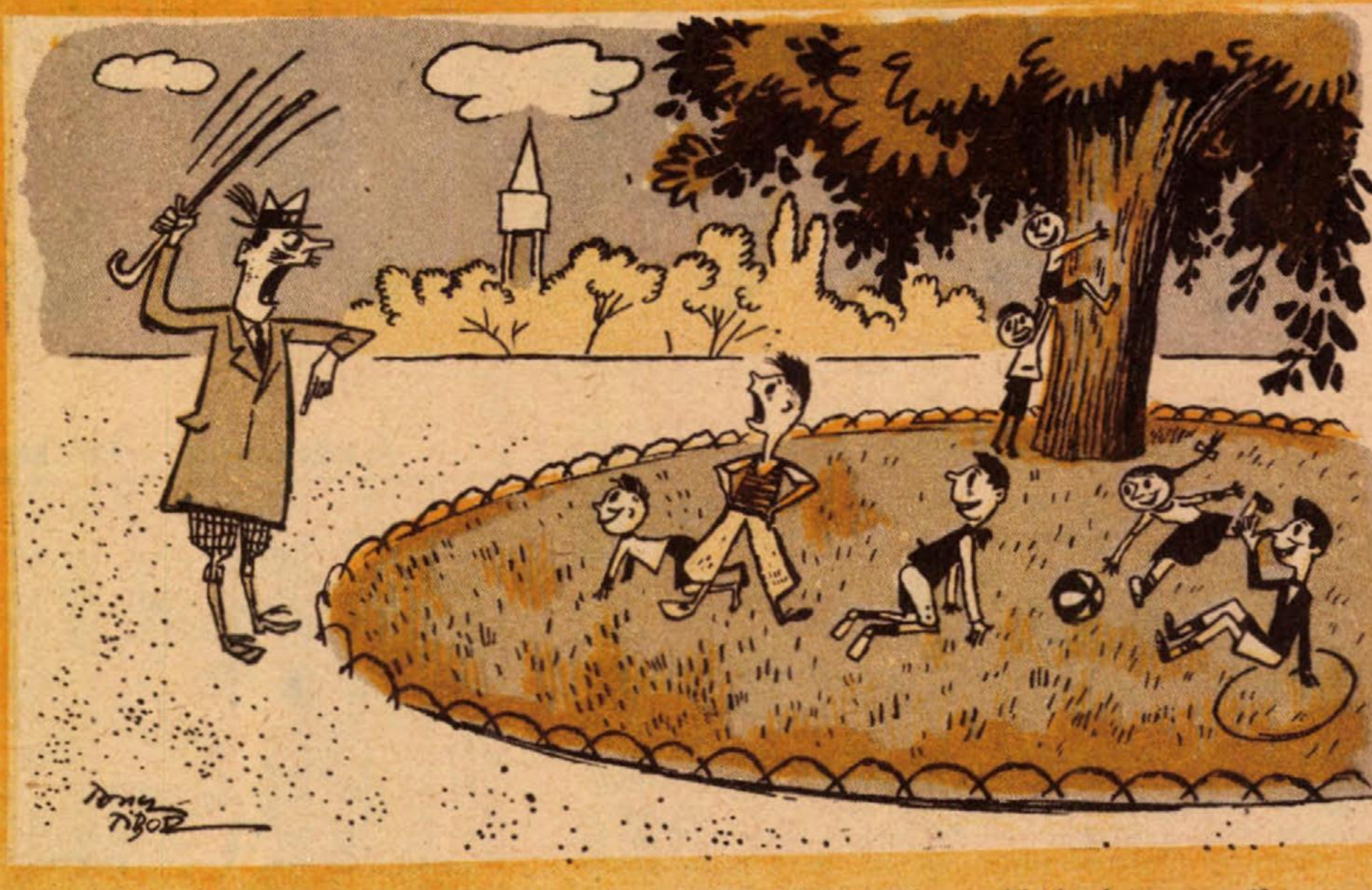

Reakczy Jóska: Nem tudjátok, hogy tilos a füvön hancurozni?

Gyerek: Rosszul van informálva tata, látszik, hogy csak Amerika hangját hallgatja...

KULTURFRONT

Gádor Béla:

Amig egy film nem jut el odáig

„Nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek", mondta szegény Karinthy, amidőn panaszait versbe foglalva átnyujtotta a közvéleménynek. Ez a szép mondat jutott eszembe, amikor elhatároztam, hogy nem terhelek senkit panaszommal, hanem mindenkit és elmondom kalandjaimat a Filmmel. Röviden Filmnek nevezem Öt és alább is így fogom nevezni, mert úgysem tudnám eligazítani a nyájas olvasót a bizottságoknak, al- és fő-osztályoknak, igazgatóságoknak és főigazgatóságoknak abban a rejtelmes szövevényében, amelyben én sem tudtam eligazodni soha, mint a görög mitológiában, ahol annyi az isten, hogy az isten se ismeri ki magát bennük. De menjünk sorjába.

A történelem előtti kor

Biztosan sokan emlékeznek még a gyártás előtti hősi és tétova korszakra, amidőn a bizottságok, elnökök és főrendezők úgy dugták ki fejüket a földből, mint a kis ibolyák tavasszal. Csak éppen hogy olyan szerények és olyan illatosak nem voltak. Akkor hangzott el a jelszó: „Neveljünk magunknak filmírókat, hogy hosszú életünk legyen itt e földön." Egy napon három elszánt ember jelent meg nálam a Filmtől és azonnal elkezdte nevelésemet. Töretlen buzgalommal és mindent elsöprő naivitással termeltem a filmnovellákat ebben a szakértelemtől hemzsegő korszakban, amidőn a filmírás nemes munkáját még nem szennyezte be a rút anyagi ellenszolgáltatás. Első kísérleteim sajnos kudarcba fulladtak, mert tapasztalatlan voltam és mohó. A kudarcok jellegéről, formájáról és méreteiről időnként barátaim barátaitól, az espressók pincéreitől és beavatott liftes-fiúktól értesültem. Szívemben ekkor kezdtek először kinyílni a kétség virágai.

Fellendülés és — csüggedés

A magyar filmgyártás szerencsére nélkülem is megindult. Izmos fiatalok és szívós öregek öntötték el a film berkeit, ahol az erre a célra berendezett pagonyokban már elég csinos honoráriumokat osztottak. Jelentkeztek az első filmsikerek, ment minden, mint a karikacsapás. Ebben az időben én elég helytelenül azzal voltam elfoglalva, hogy csüggedten félrevonulva sebeimet nyalogattam. Hiába biztatott egy talpraesett barátom: „Ha filmsikerekre pályázol, ne a sebeidet nyalogasd. Hanem írjál filmet..." Erre is nyílt alkalom nemsokára.

A nagy átszervezés kora

Ugyanis voltak balsikerek is. Két ilyen balsiker között a Film a telefonhoz vonszolta magát és érces hangon így szólt hozzám: „Szükségünk lenne egy mai filmvígjátékra. Azért szólunk neked, mert ilyet kizárólag te tudsz írni, meg még háromszázan, akiknek szintén telefonáltunk."

Ezektől a szavaktól sebeim csodálatos hirtelenséggel behegedtek s újult lelkesedéssel jelentem meg a Film színe előtt. De ekkor már óvatos voltam és ravasz, mint a róka. Két egészséges szervezetű társszerzővel szövetkeztem a nagy erőfeszítéshez, hogy a tantiémen kívül a kínokat is megoszthassam velük. Kicsiny brigádunk számtalan értekezlet és néhány hónap leforgása alatt ezúttal eljutott egészen a forgatókönyvig. Már kezünkben volt a töltőtoll, hogy a szerződést aláírjuk, amikor hirtelen szélvihar kerekedett, amely kitépte kezünkből a tollat.

A még nagyobb átszervezés kora

Ugyanis kitört a második átszervezés s viharai elöntötték a Film berkeit s főleg pagonyait, ahonnan a folyósítások történtek. A Film, mely egy perccel ezelőtt még nyájas volt és bizakodó, hirtelen merev lett és fenséges. Majd átnyujtott egy 14 hibapontból álló jegyzéket és átment a másik szobába, hogy mossa kezeit. Kicsiny brigádunk, mint hevenyészve eltaposott három cserebogár vonult el a színről. De csakhamar új életre kelve billegtettük már-már megtört szárnayinkat. A 14 kifogás szerzője nyilván nem azonos azzal, aki a szerződés aláírására bennünket meginvitált. Megbíztuk tehát bennfentes barátunkat a nyomozással. Néhány nap mulva megjött a válasz: „A jegyzéket a mult hét egyik viharos éjszakáján villámlás és mennydörgés közepette a Nagy Titokzatos diktálta gépbe. A Nagy Titokzatost azonban ne is próbáljátok megközelíteni, mert hétfejű titkárnő őrzi barlangját és szájából állandóan kénköves dramaturgiai elveket fúj. Földi halandó nem bírja el tekintetét és egyébként sem jön soha telefonhoz."

A nagy téma

Igy múlt ki szegény kis magzatunk. Csendesen elaludt, meghalt minden külön értesítés helyett. Mi még egy ideig kegyelettel hordtuk sírjára a virágokat, de az élet nem tűri a hosszú gyászt, az élet rohan tovább. Néhány hét múlva, ez úgy a mult év nyarán lehetett, úgy éreztem, hogy új magzat dörömböl a szívem alatt. A gyermek villámgyorsan született meg, néhány perc alatt. Önök persze most azt hiszik, hogy a tapasztaltak alapján kitettem szegény kis gyermeket valami szerencsésebb író ajtaja elé 25 százalék tantiémrészesedésért... Szó sincs róla. Mindent feledve rohantam a Filmhez, lihegve berontottam és fuldokló izgalommal kiáltottam:

— Itt van! Megvan! A nagy téma, amely egy életben csak egyszer adódik! Kis vidéki városkában játszódik a történet, ahol egy sportegyesület botránya körül ütközik meg a régi és az új. A film főszereplői fiatalok, akik felveszik a harcot a korrupt öregekkel szemben és...

Elmondtam elejétől-végig. A hatás leírhatatlan volt. A Film felkelt az asztaltól és így szólt:

— Februárban forgatjuk.

Három éjjel extázisban írtam a novellát. Napközben egyik barátomtól a másikhoz rohantam, mindig új részleteket olvasva fel és fogadtam a meghatott gratulációkat.

Óriási siker

Egy hét múlva a Film behivatott. Ünnepélyes szeretettel fogadtak. A novella kitűnő, óriási siker kerekedhetik belőle. De még a kerekedés előtt írjam át bizonyos szempontok szerint. A bizonyos szempontokat — mindössze 12 volt — azonnal átnyujtották és közölték, hogy a sportszempontokat tárgyaljam meg a Sporthivatallal. Egyébként ezek már úgyszólván formalitások, és megmutatták a határidőnaplót, a film februárban megy műterembe. A februárban szó kétszer volt aláhúzva.

Minden klappol

A Sporthivatal rendben találta a film irányát, bár jobban szerette volna, ha az MHK mozgalmat és még valamit is belevettem volna. A 12 hibát néhány nap munkája árán kiküszöböltem, a novellát átírtam s amikor a válaszért jelentkeztem, derűs arcok, csillogó szemek fogadtak. Minden rendben van. A február szót a határidőnaplóban harmadszor is aláhúzták és adtak mellém egy filmrendezőt, hogy áldott fantáziámat szakszerű mederbe terelje. Egy zeneszerzőt is akartak mellékelni, de azt szerényen visszautasítottam. A novellát pedig, szegény gyermekemet borítékba zárták és végső döntés céljából elküldték rejtélyes útjára, felfelé, mindig feljebb, a jeges csúcsokig, amelyet már nem közelíthet meg földi halandó...

Várakozás és balsejtelem

Időközben a lelkes rendező és én csöndes kávéházak mélyén termékenyítettük egymás fantáziáját. A rendező precíz embernek bizonyult. Szakkönyveket szerzett be és vidékre járt helyszíni tanulmányokat gyüjteni. Én magam ábrándos lélekkel bíbelődtem filmem kedvenc alakjaival, amelyek már úgy benépesítették lakószobámat, hogy alig fértem el tőlük. Telt-mult az idő, az ősz már télbe fordult, a rendező is kevésbé lelkesen „svenkolt", előttem is kezdtek elmosódni alakjaim körvonalai. Néha még felvettem a kagylót, hogy érdeklődjem, de mindig ugyanazt a választ kaptam. Legyek türelemmel, a válasz még nem jött meg... Összeszedtem derűlátásom utolsó maradványait és közöltem, hogy a forgatókönyvet két hét szabadságom alatt akarom vidéken elkezdeni... A szabadságomat pedig ki kell vennem, mert az év a vége felé jár. Hiába, a döntés még nem jött meg...

Epilógus

Karácsony előtti héten megkezdtem a szabadságomat. Nem utaztam el sehová, vártam. De a döntés még mindig nem érkezett meg. Talán elakadt a kutyaszán a gleccsereken s ezért nem jut a döntés hozzám?... Ki tudja. Január másodikán fonnyadó kezem ismét a telefonkagyló után kaparászott. Egy bűntudattól remegő hang jelentkezett: „Ugy tudom, — szólt a hang —, hogy bizonyos illetékes tényező a dolgot ebben a formájában nem találja megvalósíthatónak..." Egy percre fellobbant régi energiám: „Nem beszélhetnék én azzal az illetékes tényezővel, hogy megtárgyaljuk, milyen formában lehetne mégis megvalósítani a dolgot?" A hang az izgalomtól rekedten tiltakozott: „A végső döntés még nem jött meg. Ne tessék idejönni, felesleges fáradtság volna. Majd levélben adunk értesítést."

S azóta mindig megdobban a szívem, valahányszor postást látok. Hátha nekem jön értesítés, amely megmagyarázza eltévelyedésemet s utat mutat a jövő felé... De nem, hiába várok... Szegény kis gyermekem emléke lassan már elmosódik emlékezetemben. Csak akkor sír fel a lelkem néha, ha egy rossz filmszcenáriummal találkozom az úton...

JUNIUS 4.: gyermeknap

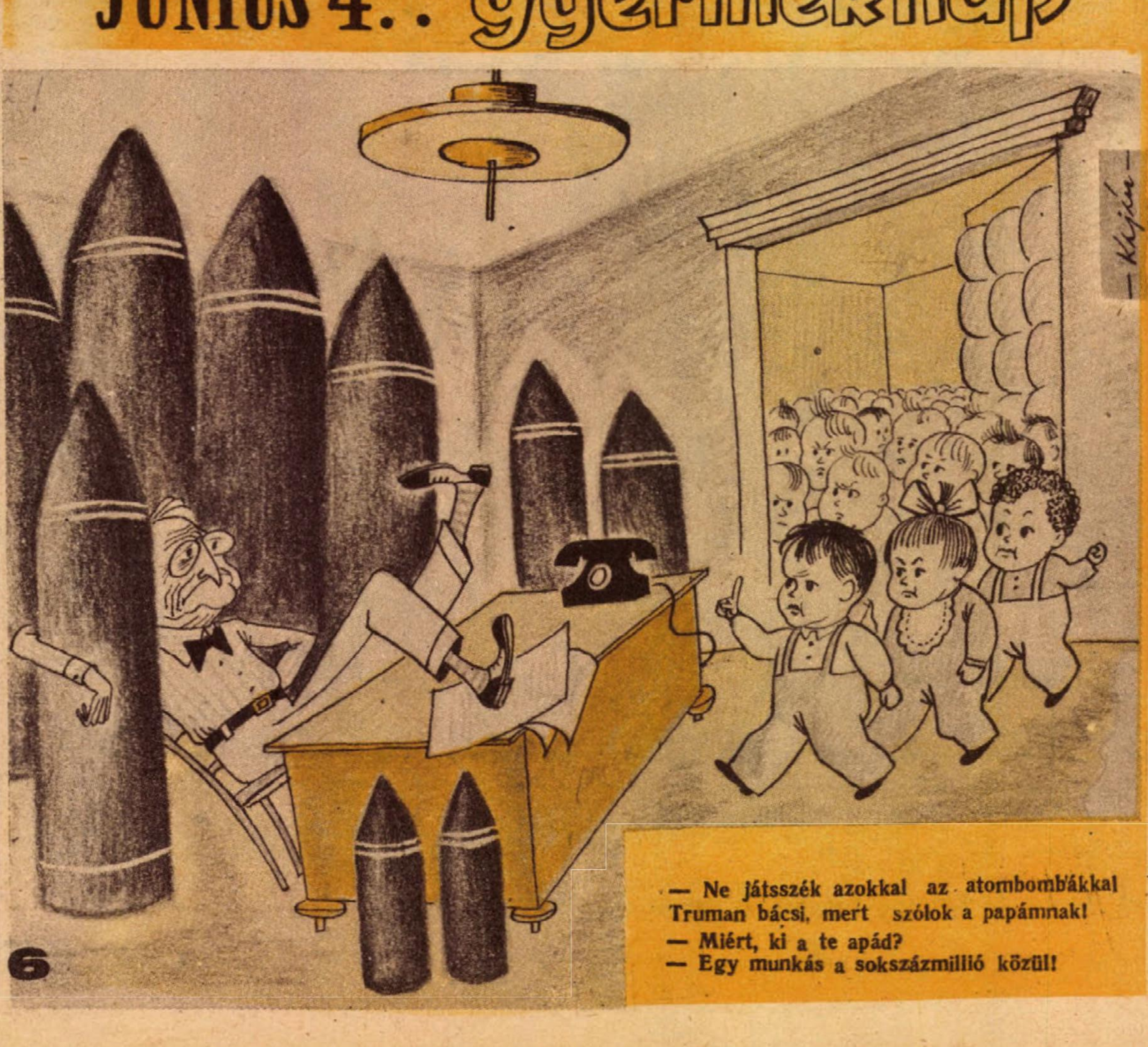

— Ne játsszék azokkal az atombombákkal Truman bácsi, mert szólok a papámnak!

— Miért, ki a te apád?

— Egy munkás a sokszázmillió közül!

Balatoni anzix

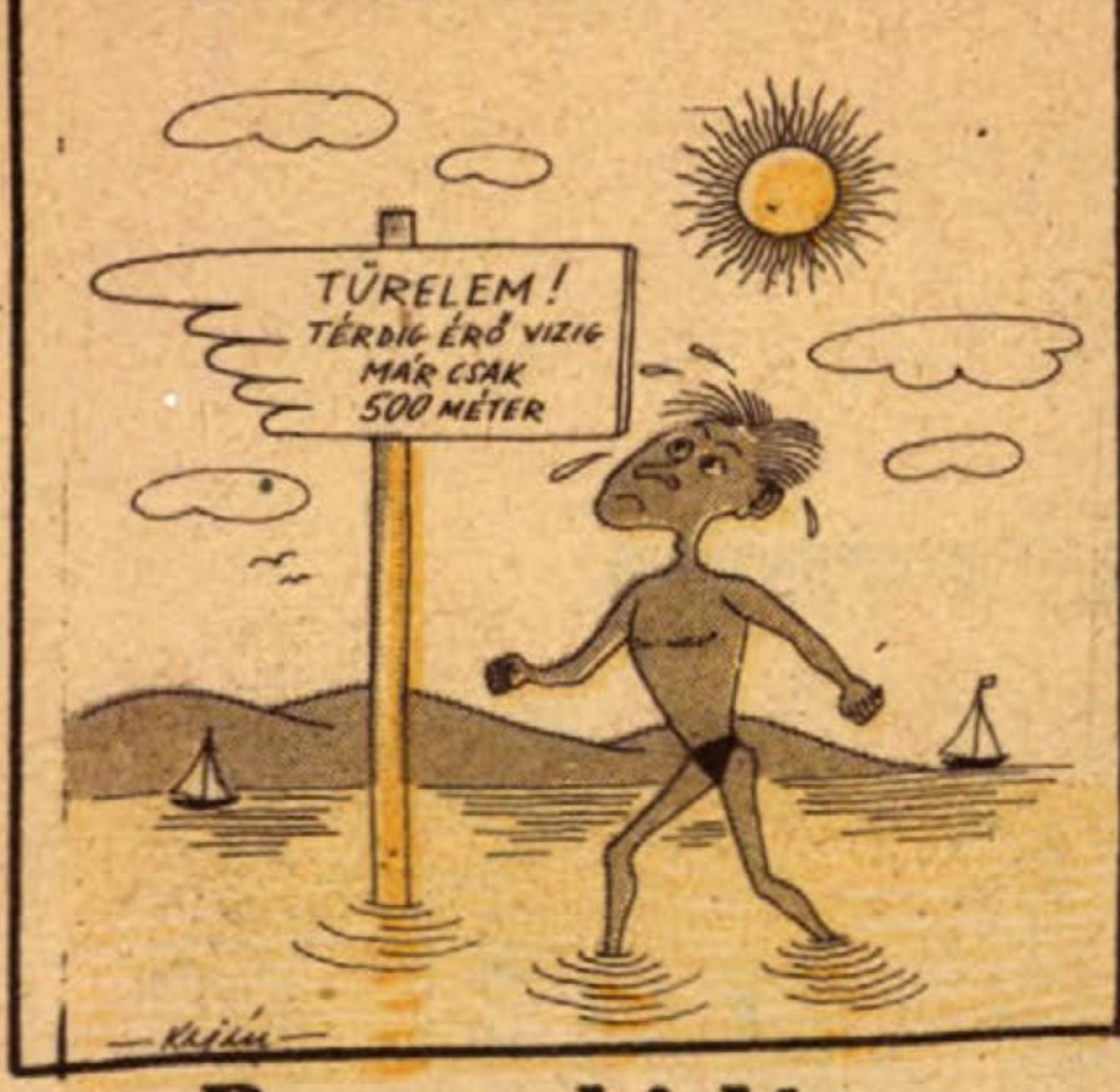

Ravasz kislány

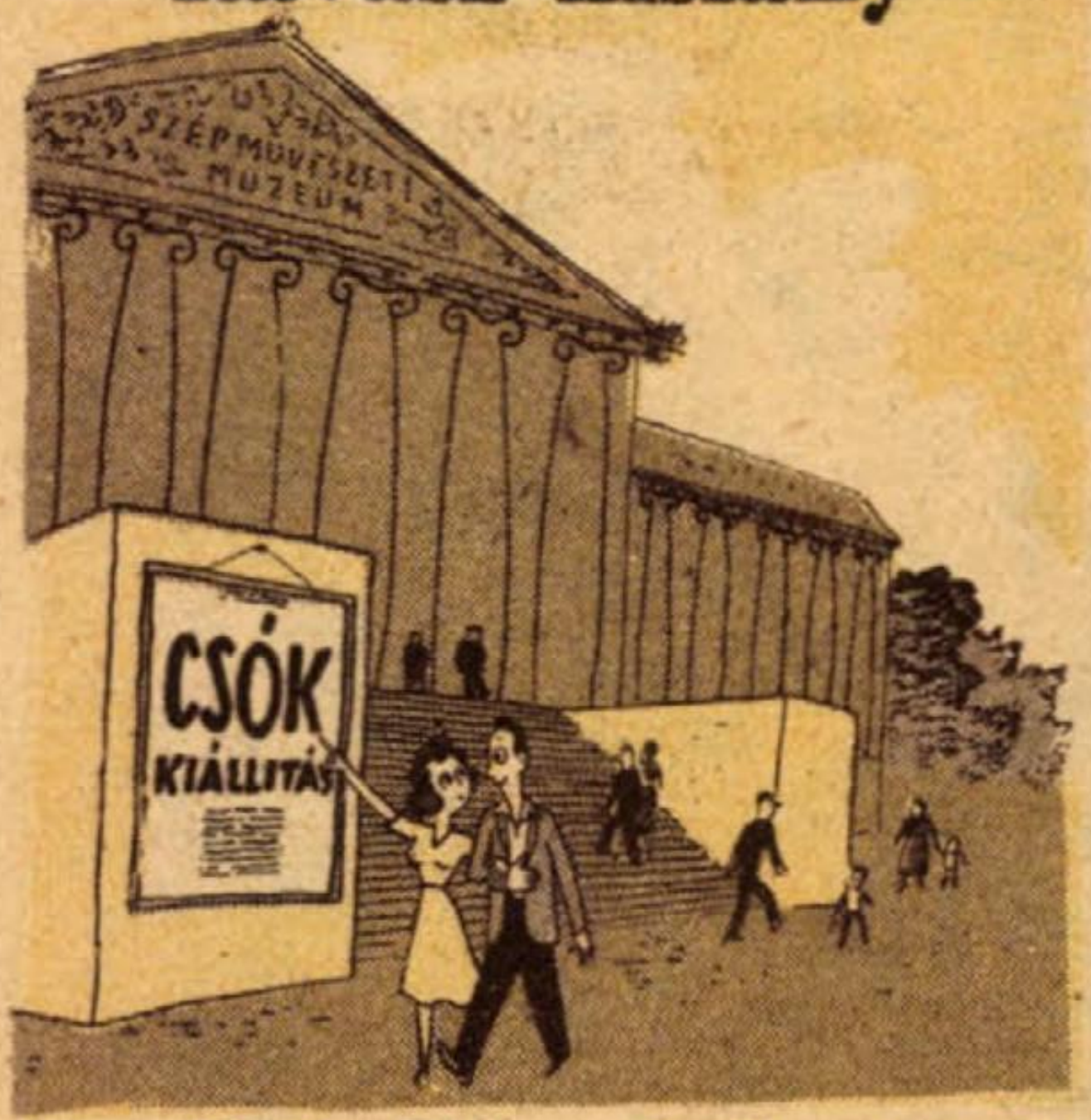

— Jöjjön Pista, nézzük meg, a cvikipuszi is ki van-e állítva.

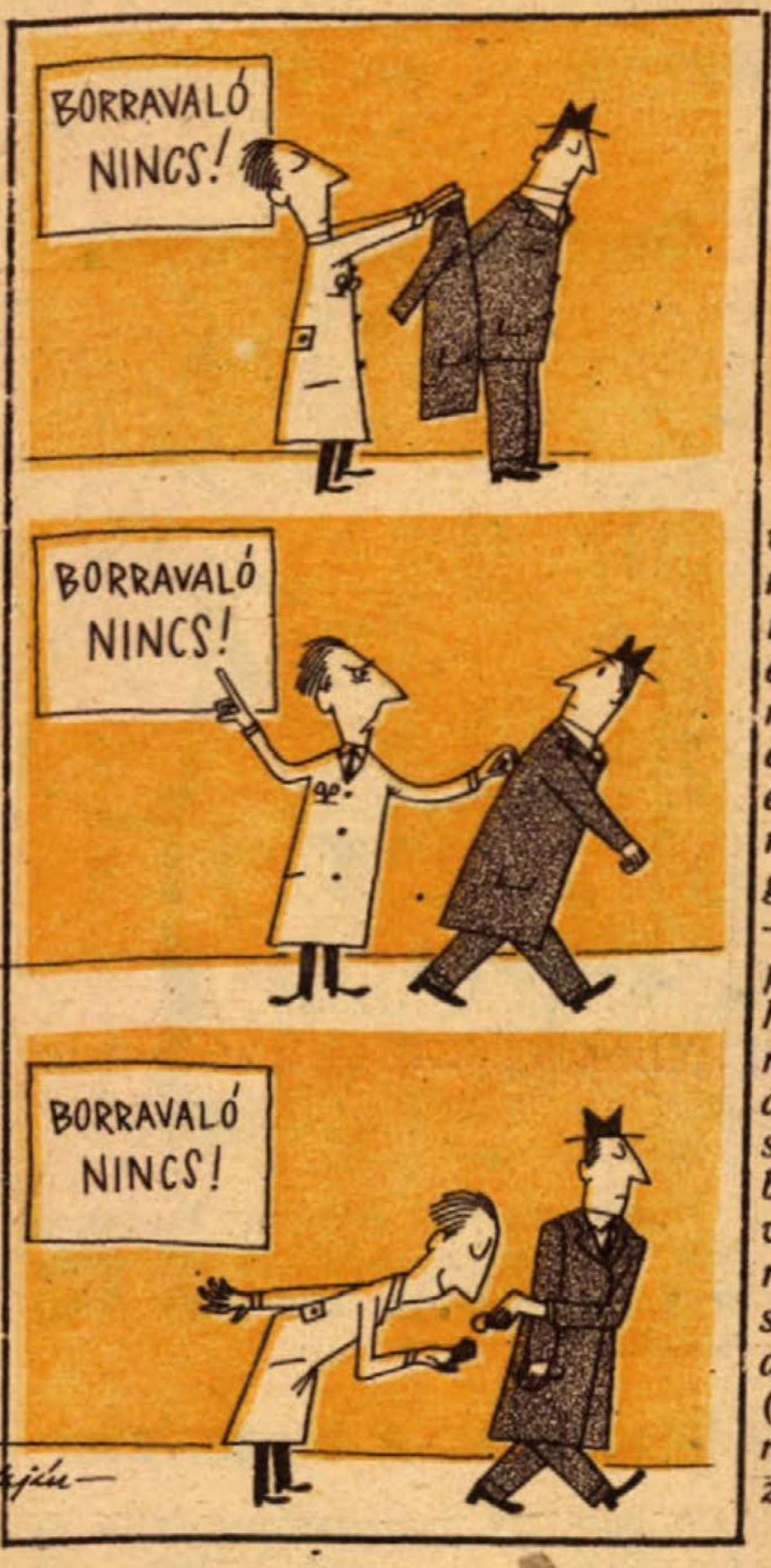
BORRAVALÓ NINCS!
BORRAVALÓ NINCS!
BORRAVALÓ NINCS!

Túristasors

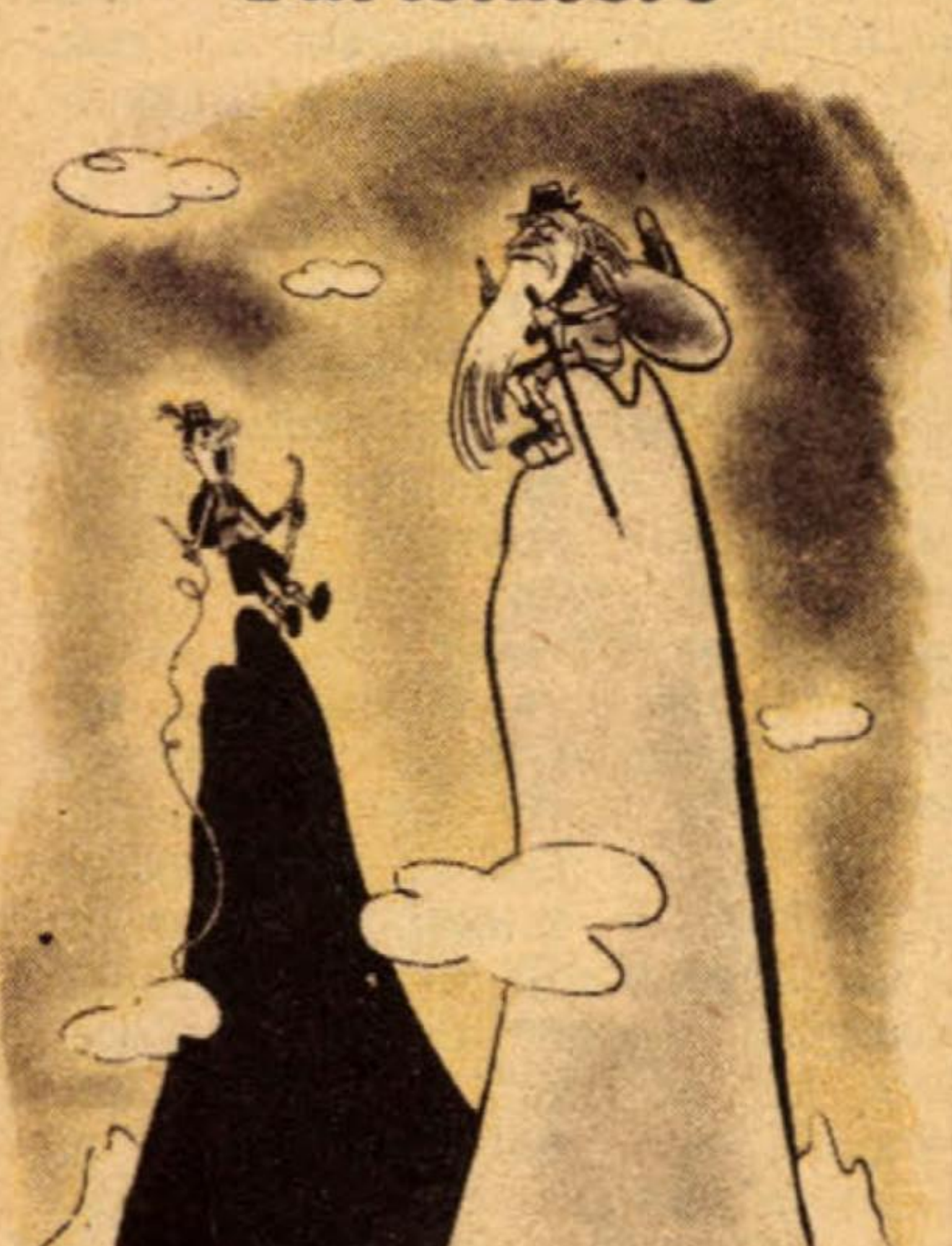

— Csodálatos, hogy öreg ember létére fel tudott mászni erre a csúcsra!

— Harminc évvel ezelőtt jöttem fel ide fiam, de nem tudtam viszszamászni . . .

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Nyugateurópában

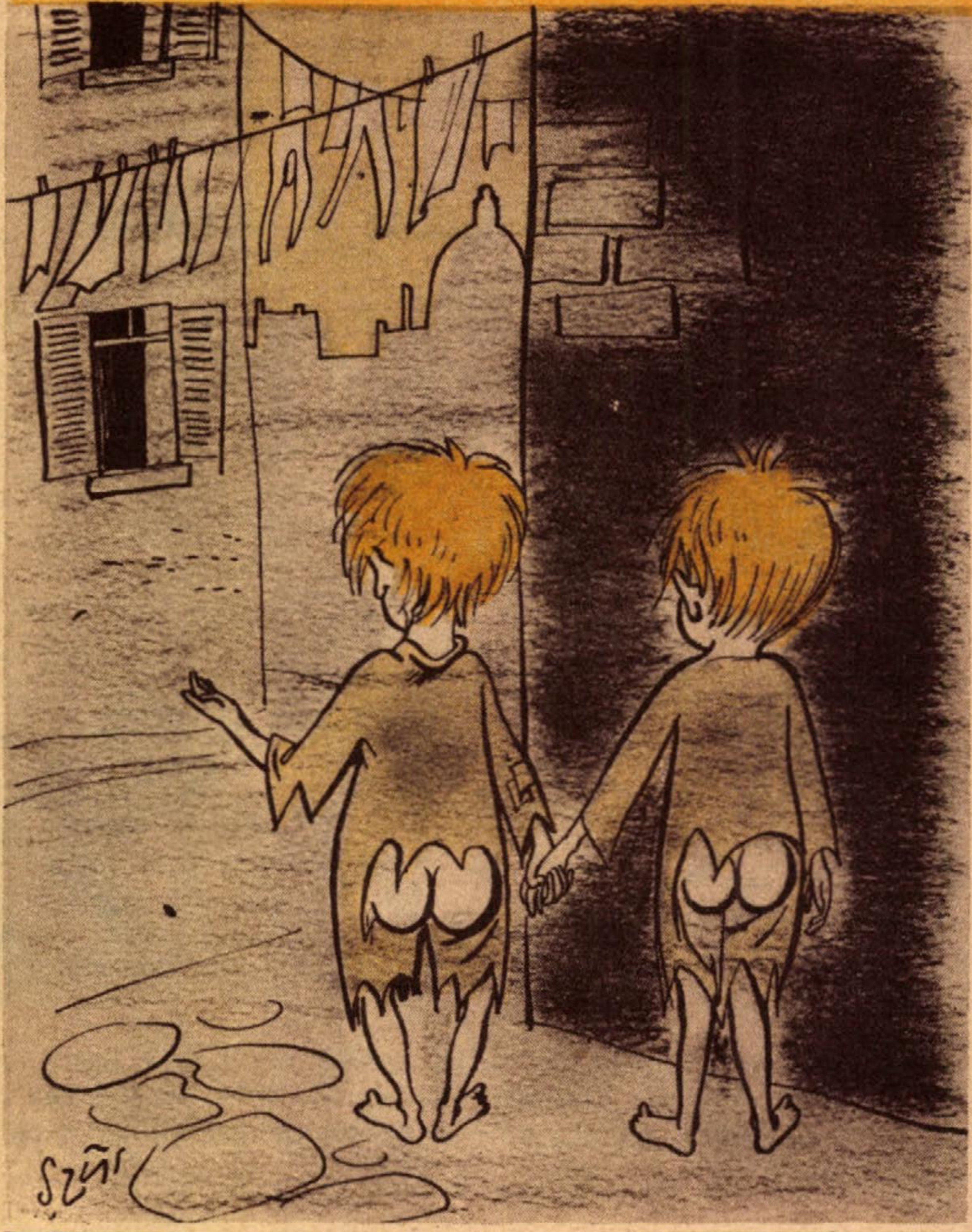

Keleteurópában

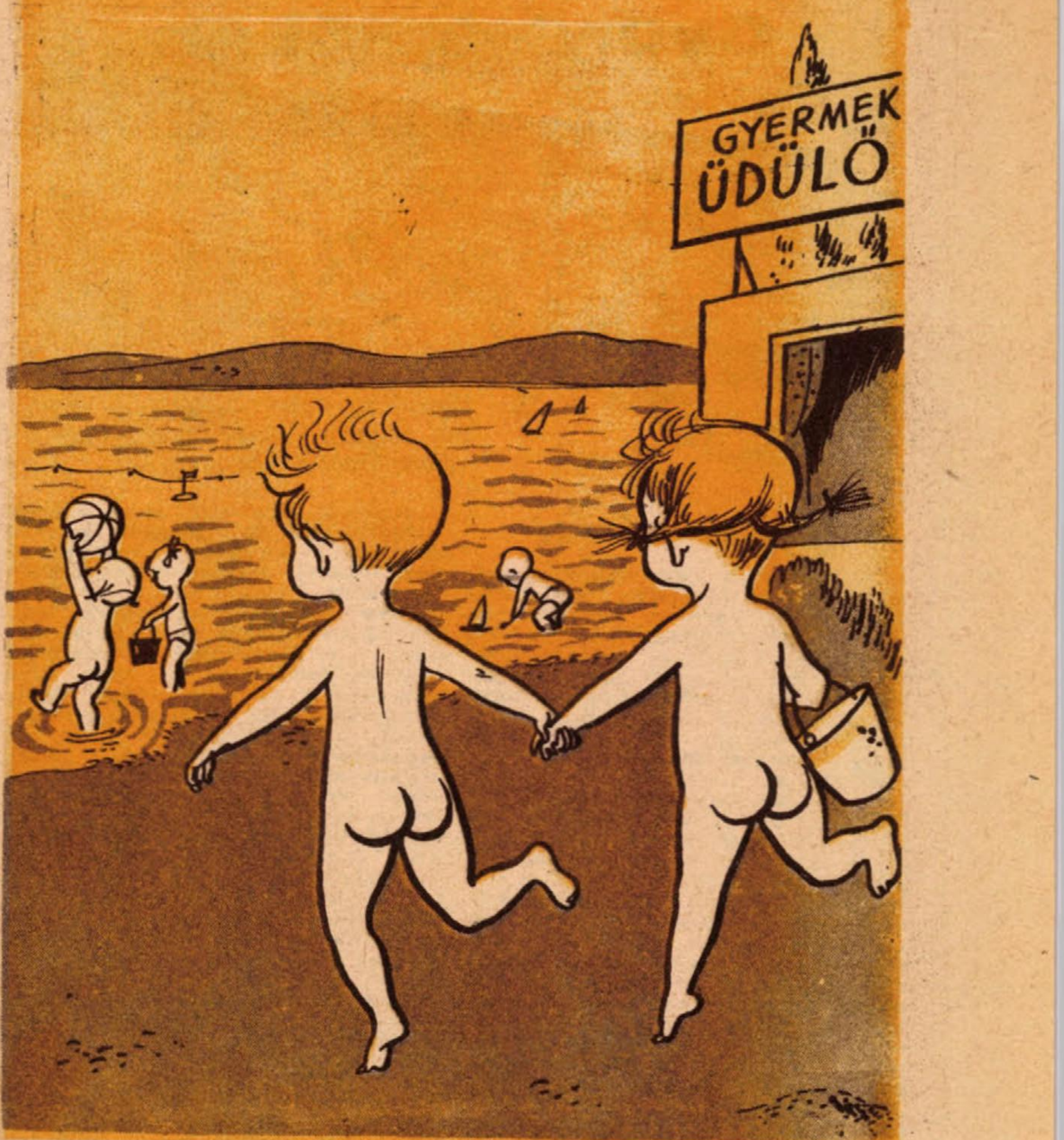

Darvas Szilárd: Köszönés

Egyike vagyok a világ legudvariasabb embereinek, ezt a világnak rámeső része bármikor bizonyíthatja. Ennélfogva híres előre- és visszaköszönő voltam mindaddig, míg egy kellemetlen incidens nem ért a 49-es villamoson. Valaki megemelte a kalapját előttem, amit én merő udvariasságból — hiszen fogalmam se volt, ki lehet az illető — készséggel viszonoztam. Erre a pasas heves szemrehányásokkal halmozott el, utalva arra, hogy ő nem engem, hanem a villamosablakból jól látható Bazilikát részesítette az említett megtiszteltetésben. Kikérte magának, hogy én vallásos érzületéből gúnyt űzzek, majd a továbbiakban komoran szemlélte, bizonyára római zarándokútra készített bilgericsizmáját. (Afelett viszont minden további nélkül napirendre tért, hogy a Bazilika nem fogadta a köszönését.)

E furcsa história óta óvatos lettem mind az előre-, mind a visszaköszönést illetőleg. Ezért esik meg velem aztán gyakran olyasmi, mint az alábbi eset:

Felszállok az autóbuszra s már az első pillanatban ismerősnek tűnik valaki, aki a kocsi belsejében az ablak mellett ülve a változatos pesti tájat szemléli. Valahonnan egész biztosan ismerem ezt az embert — ez az érzésem, de persze, lehet hogy tévedek. Mármost, ha tekintetünk találkozik s én köszönök neki, ő pedig nem fogadja, ez rossz érzést vált ki belőlem. Ha viszont nem köszönök és tényleg ismer engem, gőgös fráternek tarthat, aki elvárja, hogy előre köszönjenek neki. Mit lehet itt csinálni?

A tőlem megszokott frissességgel villámgyorsan intézkedem és kint felejtem magam a peronon, ami nem könnyű dolog, mert a kocsi belseje üres, a peron viszont zsúfolva van. Ez budapesti specialitás, már rég proponálni akarom a Beszkártnak, hogy a jövőben csak peronokat indítson, miáltal igen sok nyersanyagot takarítana meg. Szóval kint szorongok huszadmagammal és szemem sarkából figyelem emberemet, mitsem törődve a kalauz percenkint megismételt felszólításával, melyet különben is a meggyőződés teljes hiánya fűt:

— Féredjünk kérem a kocsi belsejébe! Leszállés az első ajtónél . . .

Nem „fáradok” az említett okoknál fogva, de csakhamar kiderül, hogy a fejlődést nem lehet huzamosabb időn át megakadályozni. A legközelebbi megállónál megindul a felszállók jólszervezett koncentrikus támadása, mire a természet törvényének engedve, mi peronbeliek hanyatthomlok beömlünk a kocsiba. Mondanom se kell, hogy én most a vélt ismerős mellett tudok csak horgonyt vetni, aminek következtében fürkésző tekintete „stikében” végigsiklik az arcomon. Én azonban játszva kidriblizem ezt a provokatív jellegű támadást és szemem makacsul az „Egyél halat, a legjobb falat” — feliratú reklámra szegezem, amelyen egy szakácssapkával ellátott sügér a vízből kiemelkedve marinirozott pontyot és egyéb haltársakat kínál elfogyasztásra. Eltöprengek ezen a szociáldemokratákat remekül példázó alkotáson, miközben a virágkorát élő zsúfoltság következtében jóformán már a pasas ölében ülök. Immáron csak a legnagyobb megerőltetéssel tudok másfelé nézni, lehellete az oldalam perzseli, én pedig az autóbusz szeszélyes kanyargása következtében többször szájonvágom. Már minden egyes részünk összejött, csak a tekintetünk kerüli egymást.

Végül egy újabb roham szerencsésen elsodor mellőle, ott állok az elülső ajtónál, amelytől hol azért kapok frászt, mert nem nyílik ki, hol azért, mert kinyílik, éspedig olyan robajjal, mintha aláaknázták volna. Megkönnyebbülten sóhajtok fel és óvatosan hátrapislogok.

A pasas ott áll mögöttem, leszálláshoz készül s most mint két jámbor ökör bámulunk egymás szemébe, egyszerre kapva el fejünket és meredve újra a semmibe. De már nem bírom tovább. Idegeim felmondták a szolgálatot, elhatározom, hogy megadom magam kényrekedvre, hátha van benne irgalom. Teljes hátraarcot csinálok és a tőlem telhető legnagyobb nyájassággal biccentek feléje.

Szerencsém van. Mielőtt leszállna, méltóságteljesen bólint. Rendes ember. Szinte sajnálom, hogy nem ismerem.

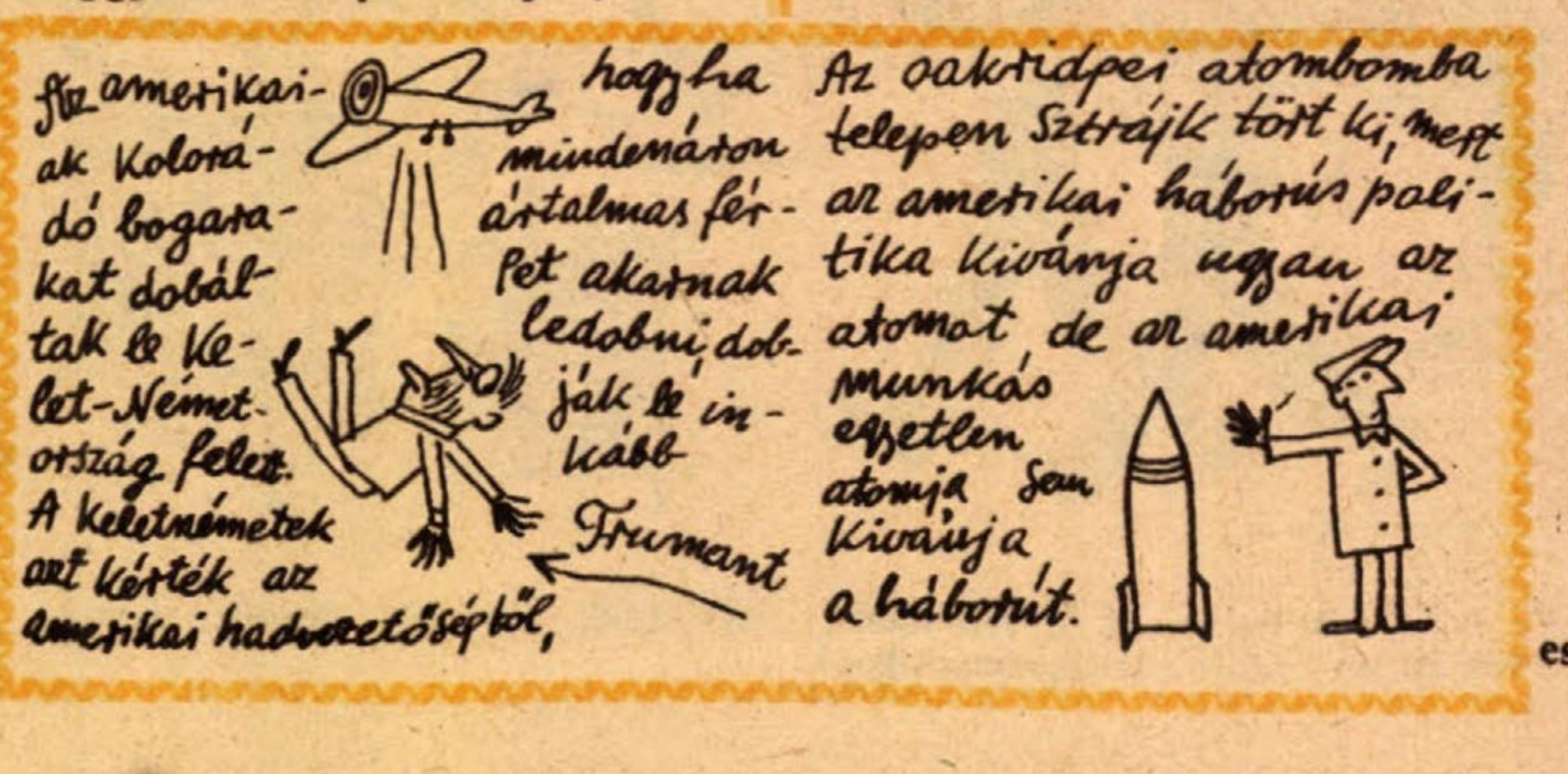

Az amerikaiak Koloradó bogarakat dobáltak le Kelet-Németország felett. A keletnémetek azt kérték az amerikai hadvezetőségtől, hogy ha mindenáron ártalmas férget akarnak ledobni, dobják le inkább Trumant

Az oakridgei atombomba telepen sztrájk tört ki, mert az amerikai háborús politika kívánja ugyan az atomot de az amerikai munkás egyetlen atomja sem kívánja a háborút.

Ez aztán a biciklista!

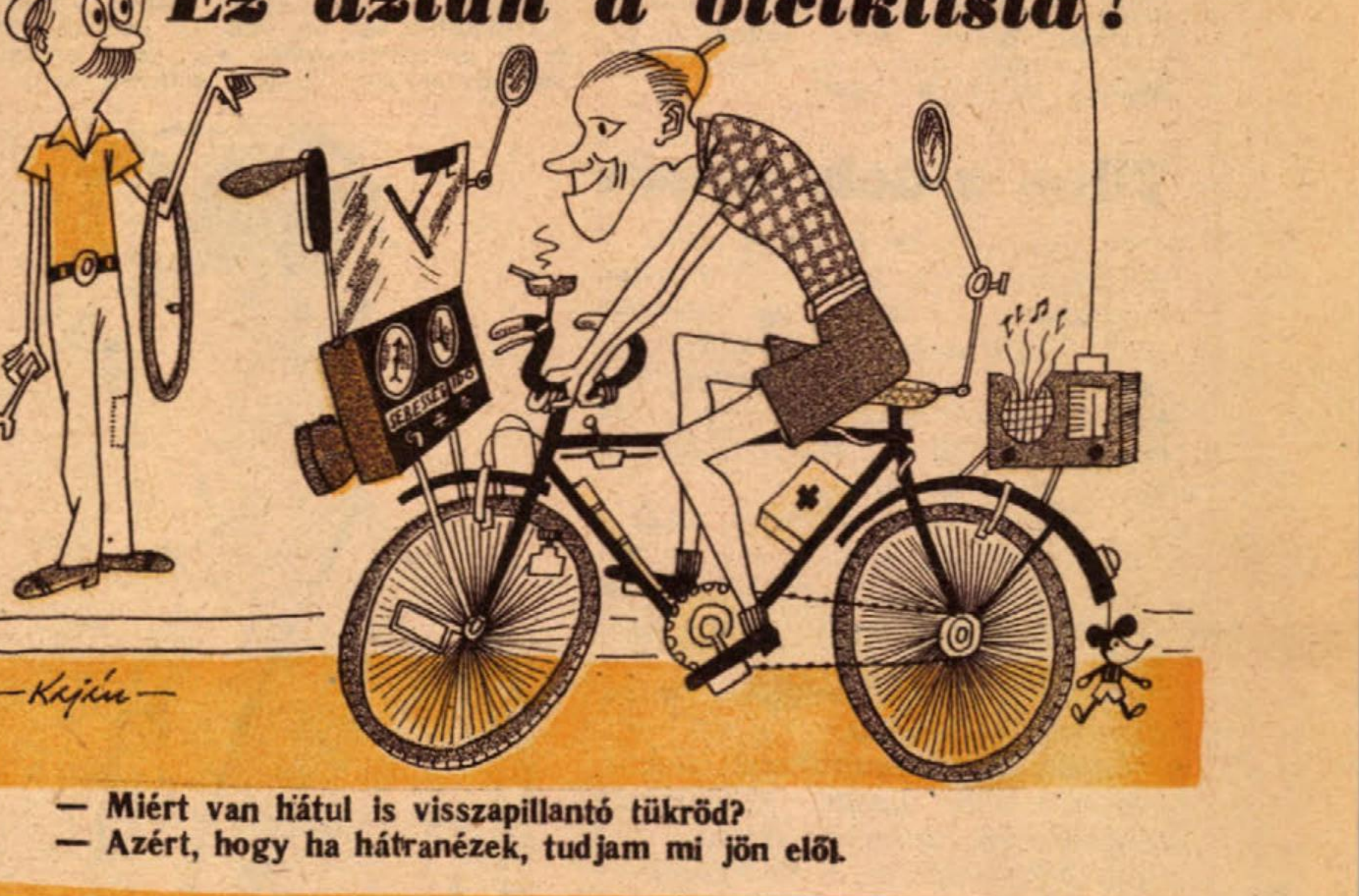

— Miért van hátul is visszapillantó tükröd?
— Azért, hogy ha hátranézek, tudjam mi jön elől.

OTI-beteg

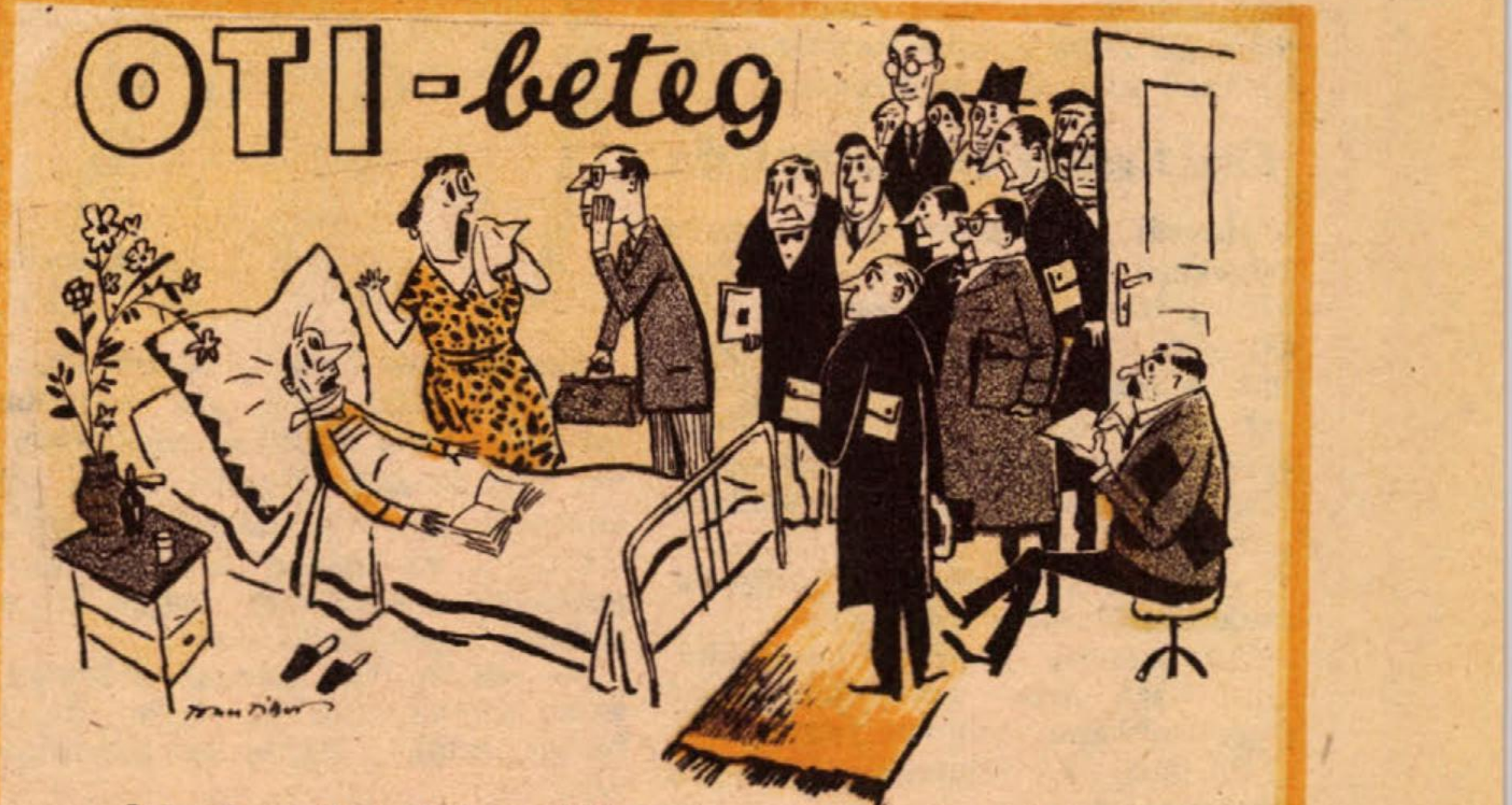

— Jaj nekem, ilyen beteg a férjem, hogy ennyien kezelik?
— Ne ijedjen meg, orvos csak én vagyok, a többiek adminisztrálnak.

Tilos a villamoson fagylaltot nyalogatni

(A Fővárosi Villamosvasút Községi Vállalat határozata)

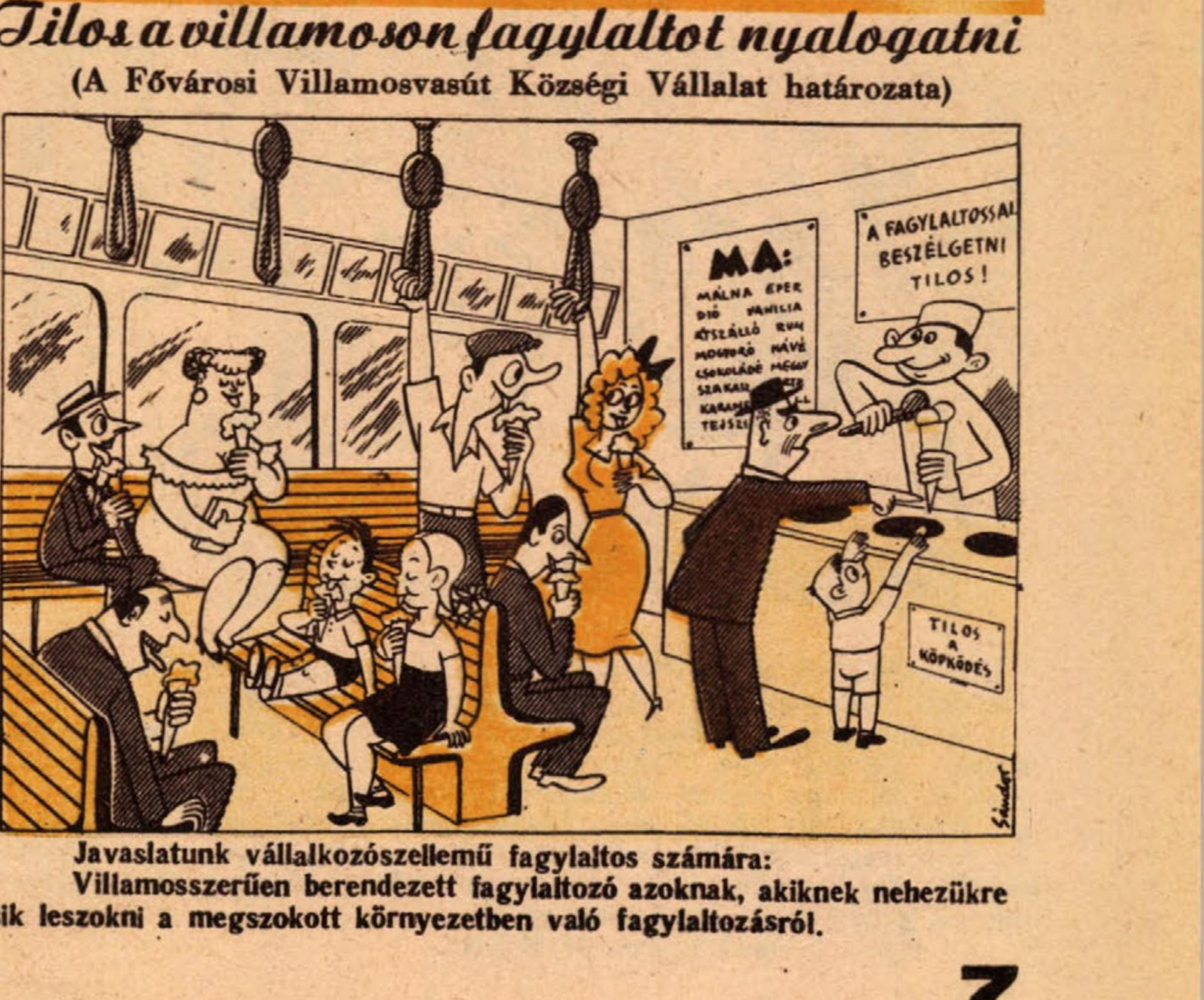

Javaslatunk vállalkozószellemű fagylaltos számára:
Villamosszerűen berendezett fagylaltozó azoknak, akiknek nehezükre esik leszokni a megszokott környezetben való fagylaltozásról.

Ludas Matyi a PAMUTTEXTIL-ben

Gyűrűsfonóban

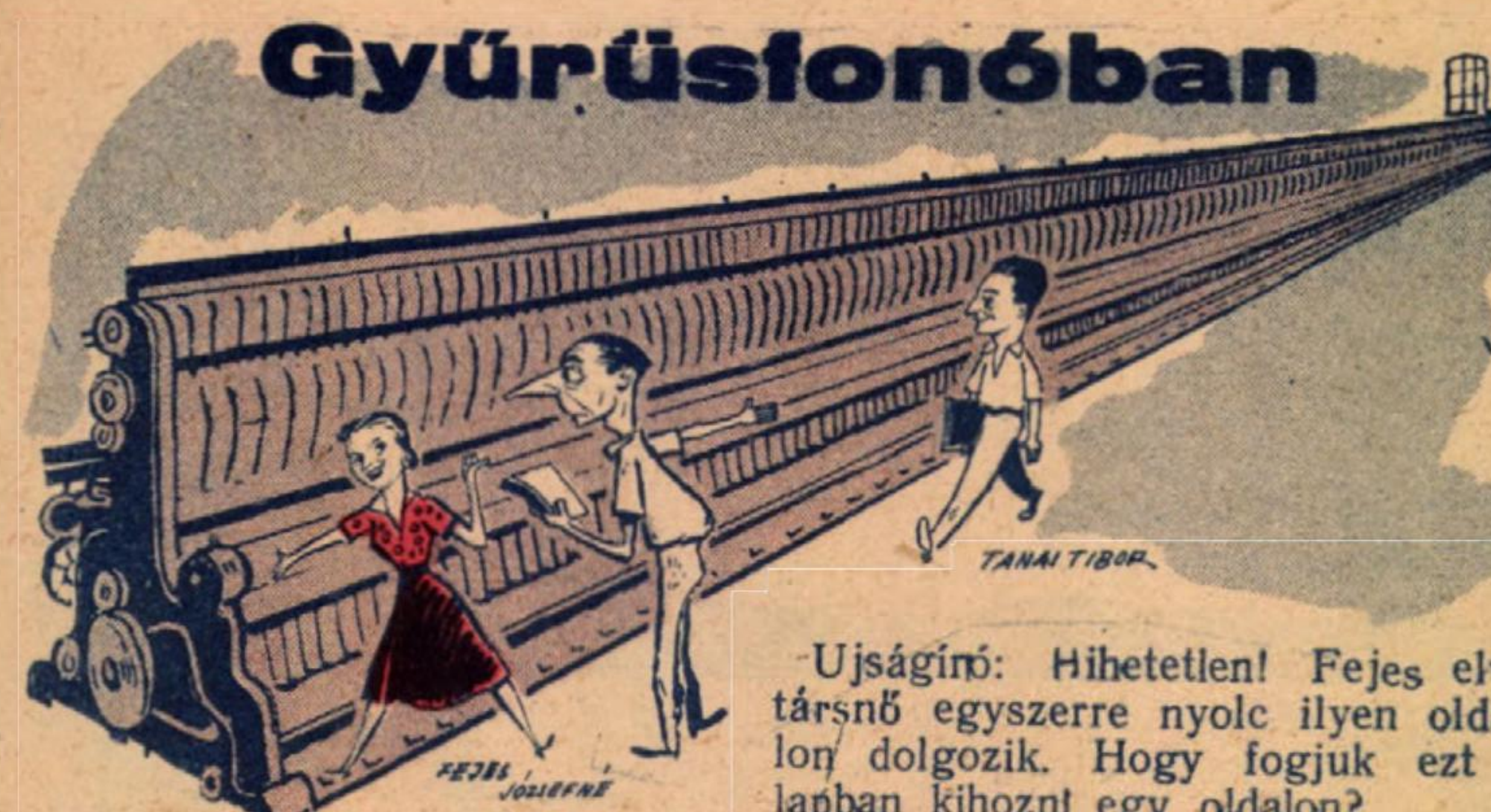

Ujságíró: Hihetetlen! Fejes elvtársnő egyszerre nyolc ilyen oldalon dolgozik. Hogy fogjuk ezt a lapban kihozni egy oldalon?

Gyári szimat

A gyakorlott üzemlátogató ujságírónak idővel kifejlődik egy hatodik érzéke, amellyel már úgyszólván a portásfülkében megérzi, milyen lesz az az üzem, amelyet meglátogat. Ezt mi gyári szimatnak nevezzük. Ha a portás szigorú, éber arccal vizsgálja át iratainkat, majd harsány kacajra fakad: „Ludas Matyi? Hahaha! Minden héten megveszem", ez jó jel. Ha az az elvtárs, aki a pártirodába felkísér, útközben cseveg velünk és szószerint idéz a multheti üzemi oldalunkból, az is jó jel. Ha ehhez még az udvaron rend és tisztaság van, a dekorációk szépek, a faliujságokon csak elvétve akadnak kéthónapos silabuszok, látunk néhány kellemes vidám arcot szembejönni, — akkor már gyakorlott orrunk egyre nagyobb bizodalommal szimatol a levegőbe. Jó szag van itt, — állapítjuk meg — kellemes, harmónikus illat. Ilyen események után már biztosak lehetünk abban, hogy a párttitkár elvtárs nyájas mosolylyal fogad — és megtalálható. Akkor már biztos, hogy a titkárnő sem ijedt és csapzott s az sem lep meg, ha a termelésről csupa jót és szépet hallunk. És ha lemegyünk az üzembe, biztos, hogy elégedett arcok, pompás gépek és fegyelmezett munka látványa fogad.

Valahogy így volt ez a Pamuttextilben is. Az udvaron katonás rendben sorakozó pamutbálák piszkosszínű anyagát végigkísértük csodalatos útján. A kártolótól kezdve mentünk az egyre finomabbá váló anyag után, láttuk tisztulni, felgöngyölődni, szétmálni selymes fonalakra, hatalmas zúgó termek ezer és ezer orsójára tekeredni, láttuk az örcöngős szövőgépeket a hisztérikusan csapkodó vetélőkkel, láttunk bolyhozást, mángorlást, festést, szárítást, fényesítést, végül a kész kordbársonyt, ezt a szép fényes-fekete anyagot, amelyből készült nadrágok apárólfiúra szállnak. Közben mindenféléről beszélgettünk: munkáról, tanulásról, futballról és konyháról és mindenütt éreztük ezt a kellemes, harmónikus illatot. (Főleg a konyhában.) Hallottunk az új most épitendő klubházról is, amely az ország legmodernebb klubháza lesz és amelyre a dolgozók máris olyan büszkék, mintha már a szemük előtt magasodna.

A pártirodán persze tudomást szereztünk a hibákról is, amelyeket Balogh párttitkár elvtárs őszintén feltárt. Hiányzásokról, bérmanipulációkról és egyebekről. „De ezeket rövidesen rendbehozzuk" — mondta és mi el is hittük neki. Garantálja ezt az erélyes vezetés és a jó pártszervezet. És nem utolsó sorban a mi „gyári szimatunk".

Tilos a dohányzás

A gyár egész területén tilos a dohányzás. Már két órája nyeltük a nyálunk, epekedve egy cigaretta után. Végül a konyha ajtajában rágyujtottunk. Alig szippantottunk kettőt, máris ránkszólt egy mord tűzoltó. De hát az istenért, hol lehet itt dohányozni?

— Tessék velem jönni — szólt a zordon tűzoltó, átkalauzolt az udvaron és betessékelt egy helyiségbe, ahol legalább tizenöt tűzoltó tanyázott.

— Ez a tűzoltólaktanya, itt rágyujthat — mondta.

Boldogan rágyujtottam, miközben a tizenöt tűzoltó figyelmesen meredt rám. Soha az életben még ilyen biztonságosan nem cigarettáztam. Direkt szerettem volna lángra lobbanni, hogy valami munkát adjak ezeknek a derék embereknek.

Amit nem tilt a vallás

Húsvét előtti szombaton a közeli falvakban dolgozó nők egy része között hirtelen ájtatossági láz ütött ki. (Az a gyanúnk, hogy a papoknak is részük lehetett a dologban.) Az egyik gyári ellenőr, a helyszínre ment meglátogatni az egyik hiányzót és felelősségre vonta a „beteget".

— Miért nem jött ma dolgozni, szaktársnő? — kérdezte.

Az asszony gőgösen válaszolt:

— Csak nem gondolják, hogy nagyszombaton dolgozni fogok?!

És buzgón folytatta tovább a nagymosást.

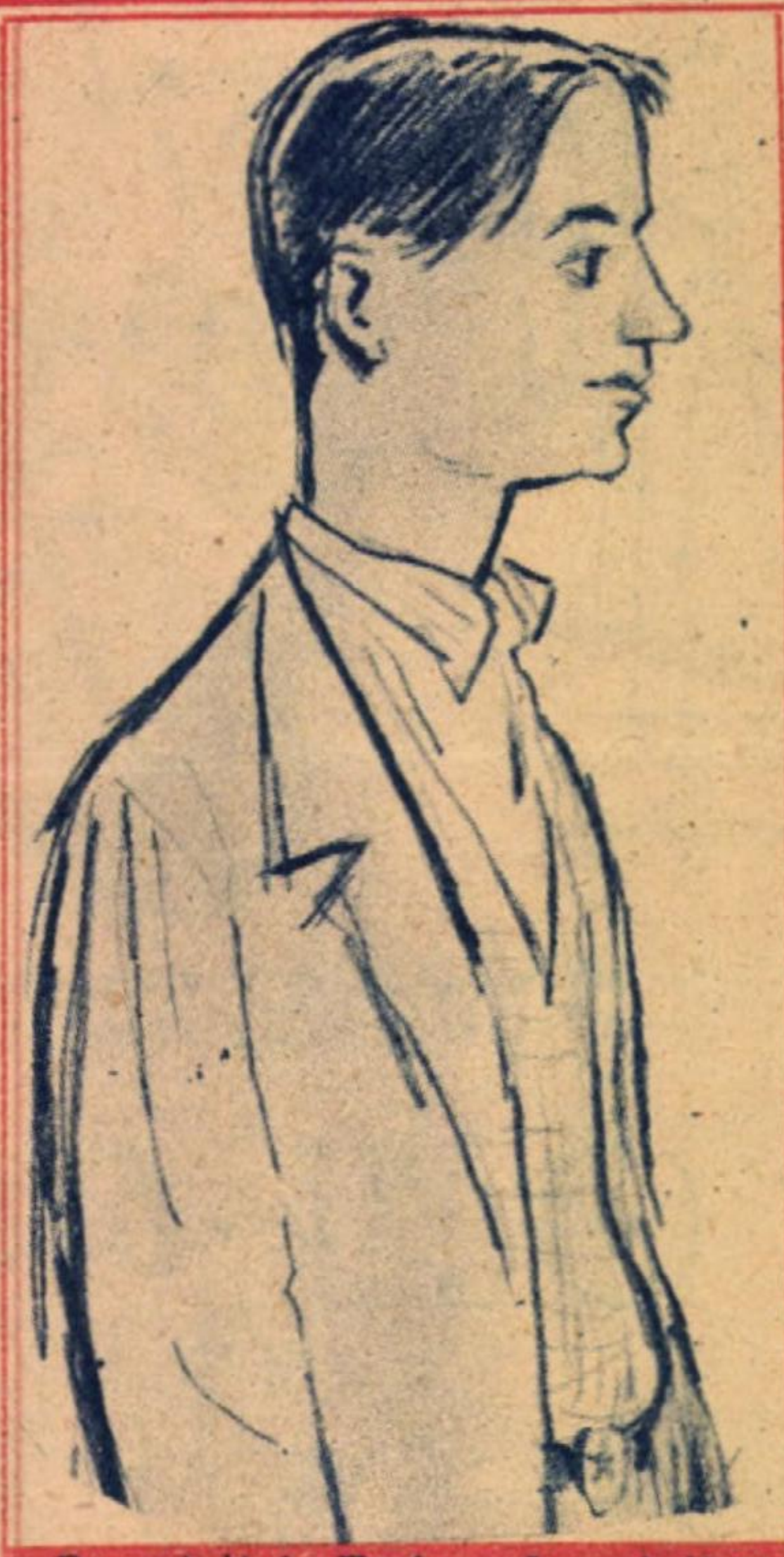

Bemutatjuk Farkas Jancsi tiszapolgári ifjúmunkást, aki legutóbb az egyik pesti üzemben söprögetéssel foglalkozott. Miután egész jól kitanulta ott a söprögető szakmát, otthagyta az egészet s éppen látogatásunk alkalmával vették fel a gyárba segédmunkásnak.

Itt aztán, ha minden jólmegy, akár szövőmester is lehet, vagy bármi, amihez kedve és tehetsége van.

Akit mindenki szeret

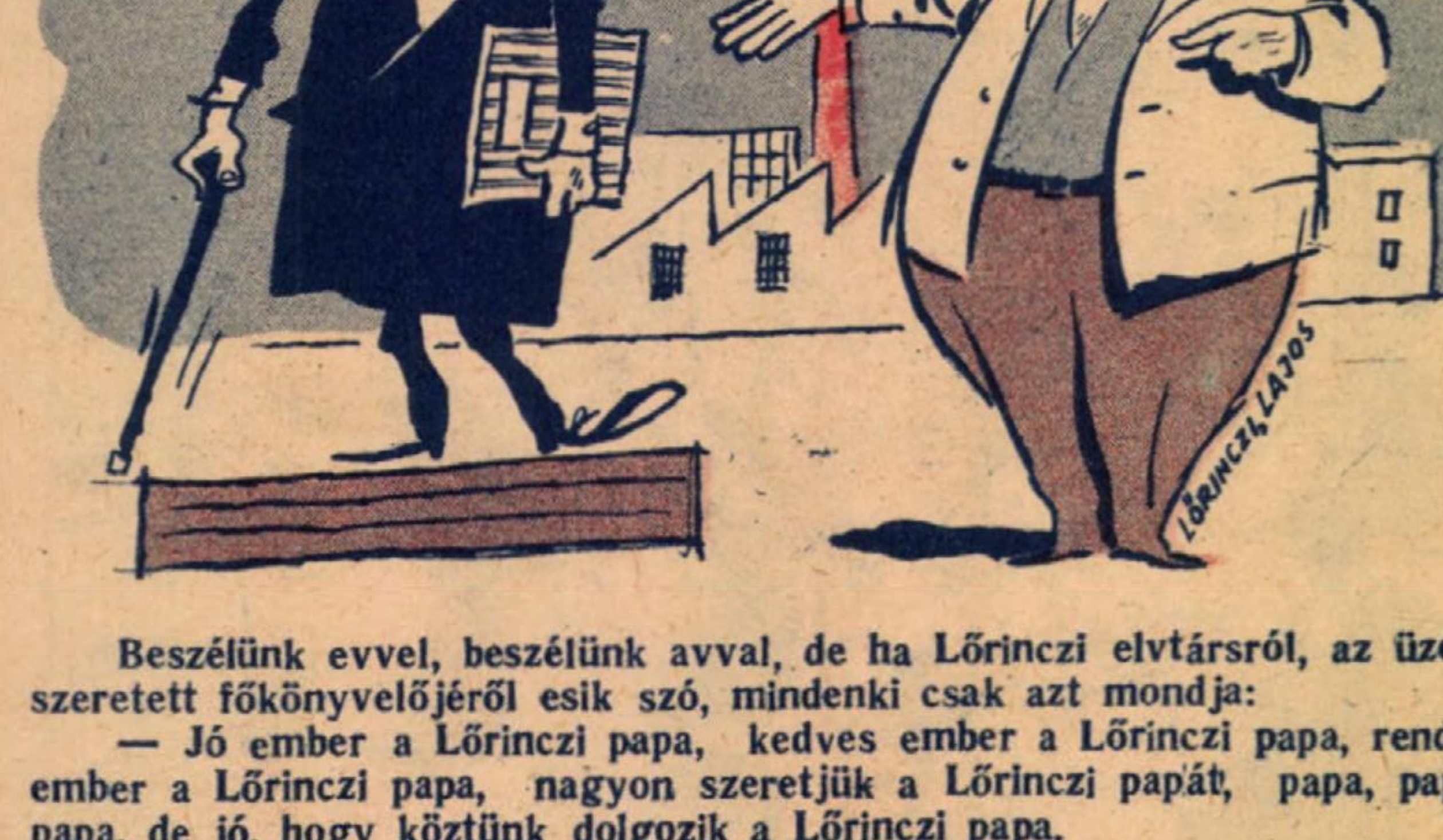

Beszélünk evvel, beszélünk avval, de ha Lőrinczi elvtársról, az üzem szeretett főkönyvelőjéről esik szó, mindenki csak azt mondja:

— Jó ember a Lőrinczi papa, kedves ember a Lőrinczi papa, rendes ember a Lőrinczi papa, nagyon szeretjük a Lőrinczi papát, papa, papa, papa, de jó, hogy köztünk dolgozik a Lőrinczi papa.

Ezekután alig vártuk, hogy Lőrinczi papával találkozzunk, ám a legnagyobb meglepetésünkre nem annyira papa, tata, bácsi, mint inkább fiatalnál alig korosabb legény benyomását keltette. Meglepetésünket látva mondta is Lőrinczi Lajos az üzem papája:

— Ugy-e ilyennek képzeltek? Holott...

Tavaszi kapálási járvány

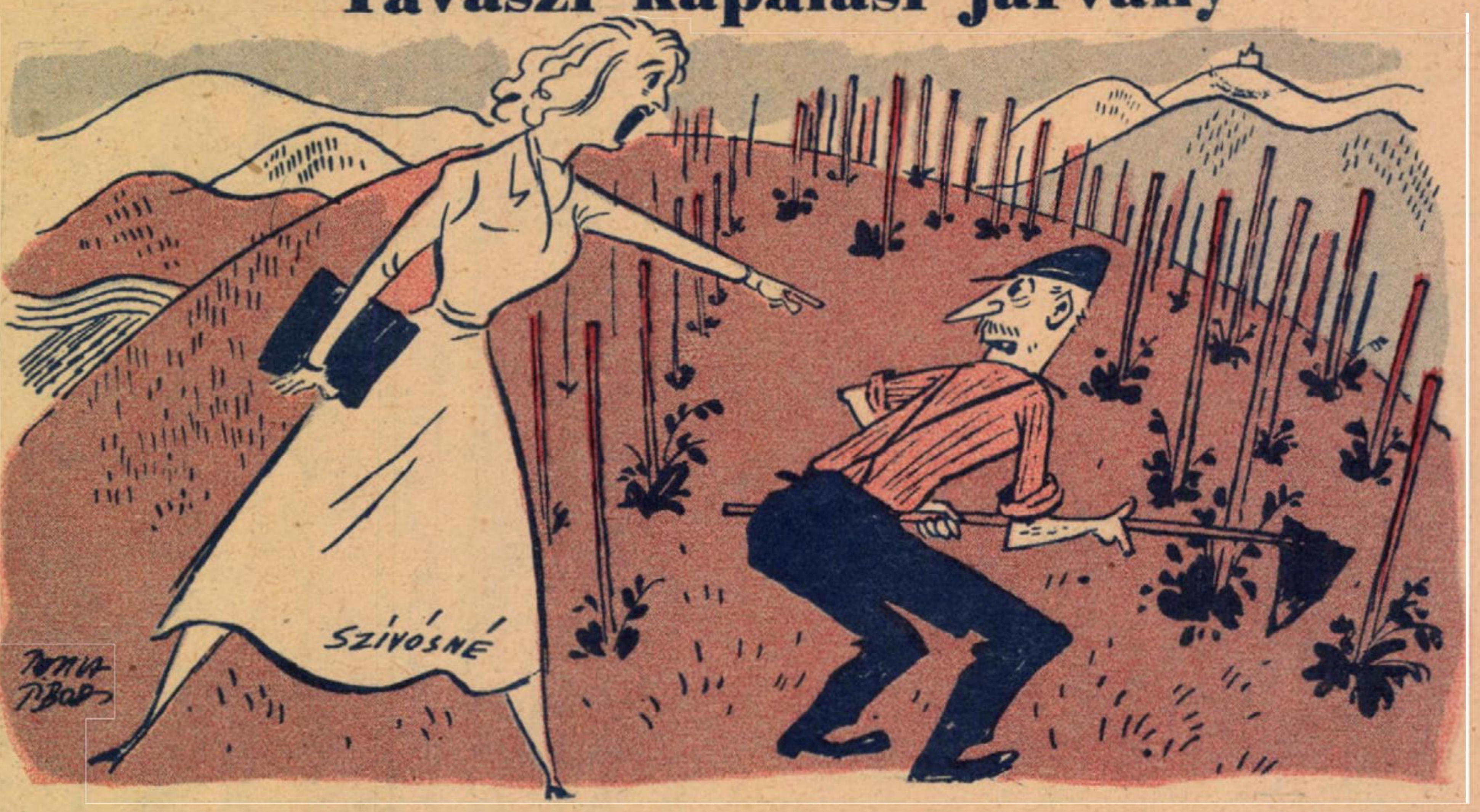

— Mi az János bácsi, maga kapál? Azt hittük bent a gyárban, hogy a halálán van...

— Tetszik tudni doktorkisasszony a budafoki javasasszony azt mondta, hogy kapálni kapálhatok, csak a gyárba ne menjek be addig, amíg izzadmányom van, mert cugos a villamos.

Hétszínű Bálint

A híres Hétszínű familia egyik tagja a Pamuttextilt boldogítja immár évek óta nem mindenki által elismert tehetségével. A Hétszínű család apai ágon a Köpenyegforgatási, anyai ágon pedig a kis és nagy Pálfordulási nemzetségből származik. Ezen jó cégek leszármazottja a mi Bálintunk is, ismerkedjünk meg hát életének néhány mozzanatával, nem leszünk roszszabbak tőle.

Hétszínűt már fiatalon prófétának ismerték a családban, így nem csoda, hogy mikor háború lett, tudta, hogy győz Hitler. Mondta is sokszor a Náci bácsinak, aztán, elhallgatott, mint az árnyék, majd átmázolta magát, mint azt a mester megírta utasításaiban a boldogtalan emlékű „Mein Kampf"-ban. A háború után már tudta, hogy nem győz Hitler és szirénhangokat hallatott a demokrácia felé.

Közben a Pamuttextil különböző műhelyei szépen eltartották, párttag is lett, mozgalmi harcos, a szája szépen működött s hasznos tevékenységét látva a Párt illetékes vezetői nem is haboztak soká és 1946-ban pártonkívülivé minősitették vissza. Ő azonban nem csüggedt. Elmélyedt a szakmunkába, kordbársonyba, düftinbe, tropikál ingbe, ládaszegecselőbe, majd némileg megtorpant mozgalmi lendületét felajánlotta a Szabadságharcos Szövetségnek. Hamar kinőtte magát s úgy ismerték, mint a szabadság legjobb harcosát, s olthatatlan buzgalommal szolgálta az eszmét, csak azon csodálkozott, hogy másfélévi szolgálat után sem helyezték magasabb funkcióba. Erre szerkesztett egy többoldalas memorandumot, tetítve szerény érdemeinek ismertetésével. átnyujtotta a párttitkárnak és közölte, amennyiben huszonnégy órán belül nem lesz belőle főigazgató, otthagy csapot-papot, önmagát dugába dönti s majd meglátják, hogy mivé lesz a Szabadságharcos Szövetség nélküle.

A párttitkár azonban merev egyéniség volt, nem hallgatott a szépszóra s lehetővé tette, hogy a Szabadságharcos Szövetség Hétszínű Bálint nélkül létezzen tovább.

Hétszínű azonban férfi volt, bátor és szívében jóság és szánalom élt a hasonszőrűek iránt s mégegyszer a porondra lépett. Ugyanis egy néhai géhás százados elsikkasztotta a dolgozók szabadságpénzét, a szépemlékű zsoldpénz-sikkasztások által inspirálva a nemes tettre. Természetesen azonnal kidobták, mire Hétszínű akcióba lépett és telefonált a párttitkárnak.

— Ön is ember, párttitkár elvtárs, én is ember vagyok, a sikkasztó is ember, azért ember az ember, hogy megbocsásson. Vegyétek vissza a tévelygőt.

A párttitkár megmutatta, hogy tényleg ember, mert kitartott az eredeti elgondolás mellett s a százados urat többé nem látta a Pamut-textilben senki. Viszont Hétszínű is megmutatta, hogy ragaszkodik önmagához, saját eddig ismert ember mivoltához s a munkahelyére tette át tevékenysége öszszes súlypontját. Olyan buzgalommal mélyedt el munkájába, hogy az őt nem ismerők hittek megtérésében s csodát rebesgettek s a javuló Hétszínűt már-már újra magasztalni kezdték. A csodából azonban csalódás lett, amikor egy vizsgálat alkalmával kiderült, hogy Hétszínű időnként belekóstolt a bércsalás kellemességeibe. A vizsgálat még tart, az sincs kizárva, hogy tévedni emberi dolog és Hétszínű a szeplőtelenség mintaképévé alakul át, azonban az egyik lába mindenesetre jelen pillanatban kilóg a gyárból.

Igy fest hát Hétszínű Bálint karrierje s befejezésül akár enyhe dorgálással, akár mord szigorral ítélik el magatartását, akár megkövetik, figyelmébe ajánljuk Hétszínű Bálintnak azt a jó magyar közmondást, amely úgy szól, hogy addig jár a korsó a kútra, amíg el nem törik.

Nagy S. József.

Öregember nem vénember

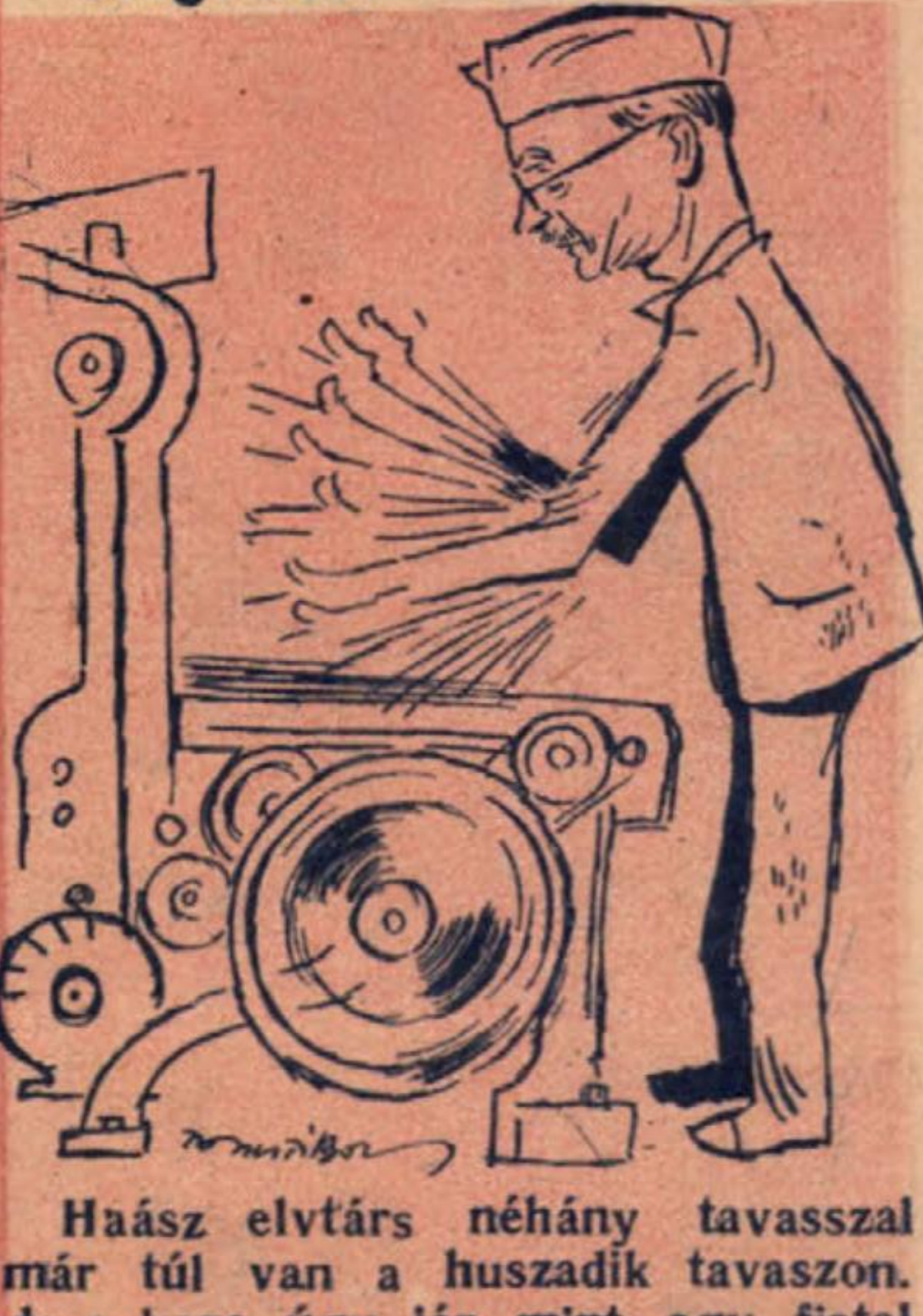

Haász elvtárs néhány tavasszal már túl van a huszadik tavaszon. de a keze úgy jár, mint egy fiatal motolla.

Beszéltünk a bércsalóval

A bércsaló haszontalan fajta és egynéhány a Pamuttextilben is akadt. Egyik a néhány közül elénk sodródott, megmagyarázta az esetet. Mi el is hittük, sőt azt mondtuk, hogy hiszi a piszi.

— Biz' Isten véletlen volt az egész — mondta. — Láttam, hogy olyan villanyóraféle dolgok vannak a gépemre szerelve. Olyan mismás, olyan zsákbamacska. Felébredt bennem a gyerek és játszani kezdtem vele. Meglepetésemre a hét végén mégegyszer annyi fizetést vittem haza, mint előzőleg. Mindenesetre belenyugodtam a dologba és tovább játszottam az órával. Gyerek lettem újra, csak nem fűzfasípot, hanem azt a kis vacak gépezetet babráltam. S amikor a nyugalom a legnagyobb volt, beütött a ménkű. Elcsíptek, amikor az órát igazítottam, azt állították, hogy bércsaló vagyok. Azt állították, hogy az ellenőrző óra volt és nem anyja kiskése játékocska, villanyóra s én mindenképpen a dolgozók ellensége vagyok.

Hát, ha én ezt tudom, hogy rágalom lesz a nóta vége, vagy pláne elbocsátás, dehogy is nyúlok hozzá. De még így is, higyjék el az elvtársak, merő véletlen az egész. Hogy nincsenek véletlenek, azt tetszik mondani?

Hát persze, hogy nincsenek. De ha már ilyen csúnyán megvádolnak, valamit csak kell mondani, bár azért arra kíváncsi vagyok, elbocsátanak-e egy becsületes dolgozót.

A mi véleményünk szerint becsületes dolgozót senki nem küld el, de a bércsaló, úgy tapasztaltuk a a gyárban. azt kapja, amit megérdemel.

Válogatni is lehet az üzemi konyhán

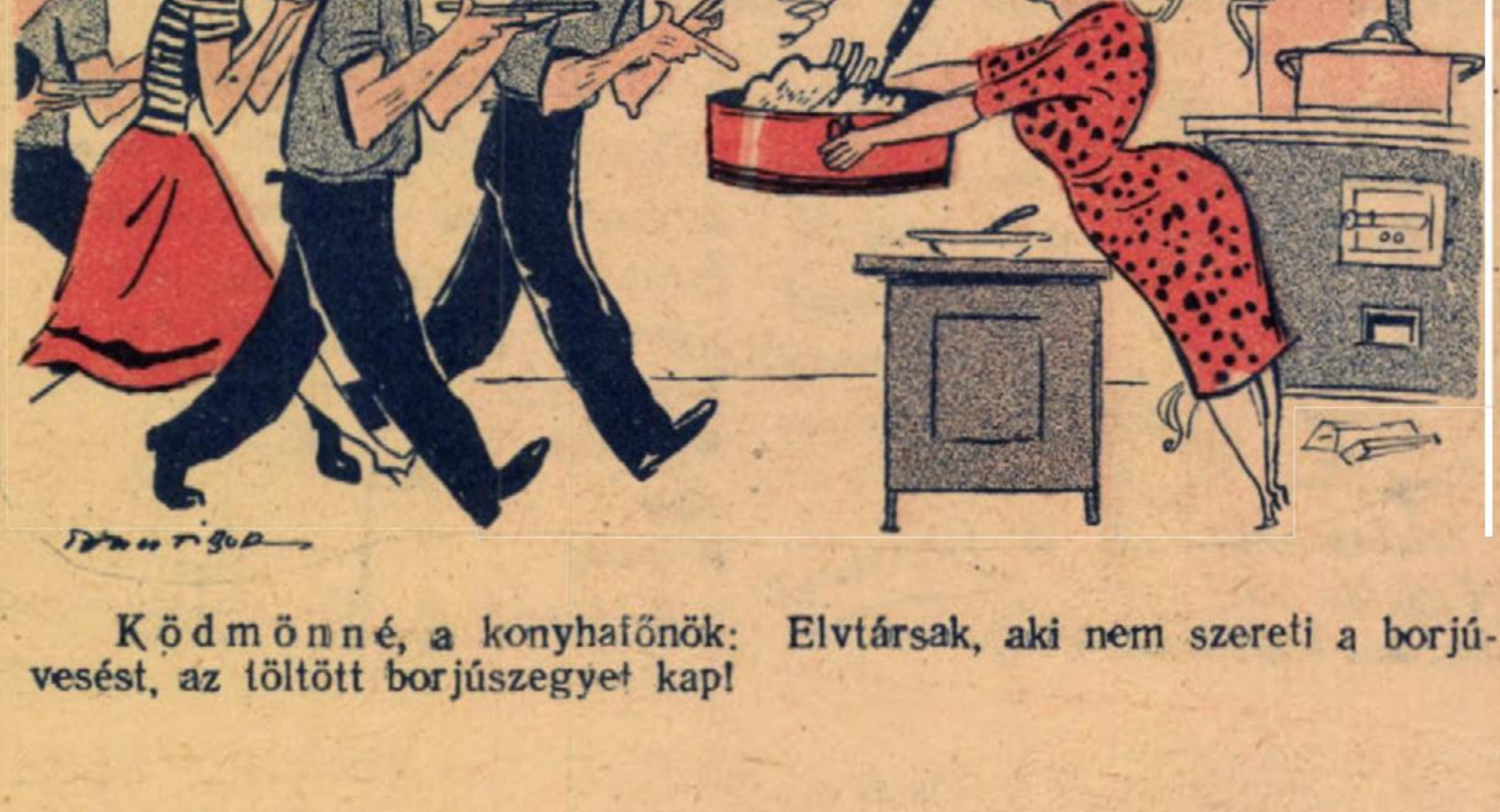

Ködmönné, a konyhafőnök: Elvtársak, aki nem szereti a borjúvesést, az töltött borjúszegyet kap!

Jövő héten: Ludas Matyi a ZSOLNAY porcellángyárban